

Αλληλεγγύη, αντίσταση, αυτοοργάνωση

Τελικά, τα μέτρα ψηφίστηκαν και ο προϋπολογισμός εγκρίθηκε. Με οριακή πλειοψηφία τα πρώτα, ανετότερα ο δεύτερος, ωστόσο η πραγματικότητα κραυγάζει: Η τρικομματική κυβέρνηση βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο και τα περιθώρια ελιγμών του αστικού μπλοκ εξουσίας περιορίζονται με γοργό ρυθμό. Η τρόικα, η γερμανική κυβέρνηση και οι «δυνάμεις της αγοράς», εγχώριες και διεθνείς, μπορεί να επιθυμούν διακαώς την παραμονή της κυβέρνησης των «προθύμων» στην πολιτική εξουσία, επ' ουδενί όμως είναι διατεθειμένες να τροποποιήσουν στο ελάχιστο το «πρόγραμμα προσαρμογής» για την Ελλάδα — τούτο σημαίνει καμιά υποχώρηση, κανένα «δώρο», ακόμα κι αν η ύφεση απογειώνεται και η πολιτική αστάθεια αποτελεί πλέον σοβαρό ενδεχόμενο. Το κεφάλαιο δεν δέχεται να επωμιστεί στο ελάχιστο τις συνέπειες της κρίσης, αλλά, αντίθετα, μέσω αυτής επιδιώκει τη μεγιστοποίηση της κερδοφορίας.

Προφανώς, αυτό δεν σημαίνει ότι τα όπλα του καπιταλιστικού συστήματος εξαντλούνται (η ιδεολογική τρομοκρατία των ΜΜΕ, η μετάλλαξη της αυταρχικής δημοκρατίας σε κράτος έκτακτης ανάγκης, η φασιστική/παρακρατική βία και η αναζήτηση αναδιάρθρωσης του αστικού πολιτικού προσωπικού μέσω νέων κομμάτων αποτελούν ορισμένα από αυτά τα όπλα). Είναι όμως αναμφισβήτητο ότι οι μηχανισμοί συναίνεσης/χειραγώγησης της κοινωνίας έχουν συρρικνωθεί και, κυρίως, ότι για ευρύτατα τμήματα των «από κάτω» το ζήτημα της απαλλαγής της κοινωνίας

από το μνημονιακό μπλοκ τίθεται σε παρόντα χρόνο.

Οι προηγούμενες επισημάνσεις, βέβαια, ουδολως αποδεικνύουν ότι «έφτασε η ώρα της Αριστεράς» —όπως διακηρύσσουν, αφελώς ή εκ του πονηρού, ορισμένοι—, ούτε ότι η κυβέρνηση της λεηλασίας θα πέσει σαν ώριμο φρούτο. Όχι μόνο επειδή μέσα στην κοινωνική εξαθλίωση και ρευστότητα υπάρχουν και εξ ακροδεξιών υποψήφιοι που

εκμεταλλεύονται το ζόφο που βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι, όχι μόνο γιατί η ένταση της επίθεσης δεν γεννά μόνο οργή αλλά και απελπισία, δεν προκαλεί μόνο αντίσταση αλλά και κανιβαλισμό, όχι μόνο επειδή έχει αποδειχθεί ότι για «να φτάσει η ώρα της Αριστεράς» πρέπει ήδη αφενός η ίδια να θέλει να υπερβεί την αστική εξουσία και αφετέρου μεγάλα τμήματα των «από κάτω» να είναι στους δρόμους, να ξέρουν τι θέλουν και τι περιμένουν, να έχουν αρχίσει να παίρνουν στα χέρια τους κομμάτια της οικονομίας, των υπηρεσιών, της ίδιας της καθημερινότητάς τους.

Για να γίνει η 24ωρη ή η 48ωρη πανεργατική απεργία Γενική Απεργία Διαρκείας δεν αρκεί η «αγωνιστική πειθώς», κυρίως χρειάζονται προπαρασκευαστικές ενέργειες που θα ανεβάσουν την αυτοπεποίθηση και την ενότητα των εργαζομένων: λειτουργικές καταλήψεις, λευκές απεργίες, μπλοκαρίσματα δρόμων κ.λπ. Για να αντιμετωπιστούν η διάλυση του «κράτους πρόνοιας» και η επικείμενη «ανθρωπιστική κρίση» δεν αρκούν οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις, αλλά η άμεση υποστήριξη των πιο φτωχών, ντόπιων και ξένων, μέσα από δομές και δίκτυα έμπρακτης κοινωνικής αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και αντίστασης. Για να ριζοσπαστικοποιηθούν οι «από κάτω» χρειάζεται η Αριστερά και το κοινωνικό κίνημα να απαλλαγούν από ομηρίες, καθεστωτισμούς, ιδεοληψίες και σεχταρισμούς, να επινοήσουν περιεχόμενα, μορφές και περάσματα που θα αποδεικνύουν στους «πολλούς» τη χρησιμότητα της δράσης τους στο σήμερα, την ελκυστικότητα της πρότασής τους για το αύριο.

Τίποτα καινούργιο: Το κράτος χρειάζεται και χρησιμοποιεί τους φασίστες — ως «μακρύ χέρι» του για να εντείνει την τρομοκρατία σε πεδία και κοινωνικές κατηγορίες που η αστική νομιμότητα και τα «δημοκρατικά ήθη» (ακόμα) δεν του επιτρέπουν να το κάνει ευθέως· ως απειλή για να θεωρείται το ίδιο εγγυητής της ομαλότητας απέναντι στον κίνδυνο των «άκρων»· σαν «λαγό» για να μετατοπίζεται ο πολιτικός άξονας σε ακόμα πιο αντικοινωνικές, милитарιστικές και ρατσιστικές κατευθύνσεις.

Πού είναι το καινούργιο; Οι φα-

σίστες είναι πλέον μέσα στο κράτος, δεν είναι το κράτος, αλλά καθορίζουν σημαντικά τμήματα της πρακτικής του (κυρίως καταστολή και «ασφάλεια») και επηρεάζουν την κυβερνητική πολιτική και το λόγο των κυρίαρχων ΜΜΕ. Τα παραδείγματα πολλά και γνωστά: τραυματισμοί εκατοντάδων μεταναστών και καταστροφές πολλών μαγαζιών, απειλές σε εργοδότες που απασχολούν μετανάστες, επιθέσεις σε σχολεία και θεατρικές παραστάσεις, τραμπουκισμοί στη Βουλή κ.λπ. Όλα αυτά υπό την πλήρη ανοχή ή

προστασία των «αρμόδιων αρχών».

Η ναζιστική Χρυσή Αυγή αποτελεί μακράν πρώτη δύναμη στις τάξεις των αστυνομικών, ιδιαίτερα των ειδικών σωμάτων. Ακόμα χειρότερα, υπάρχουν ολόκληρα αστυνομικά τμήματα, με χαρακτηριστικότερο αυτό του Αγίου Παντελεήμονα, που αποτελούν κυριολεκτικά γραφεία της Χ.Α. Και... τρις χειρότερα, η κυβέρνηση προσαρμόζει —με επιλογή Σαμαρά— το βηματισμό της με αυτόν των φασιστών, παρέχοντάς τους όχι μόνο πλήρη ασυλία, αλλά και καθιστώντας τους αυθεντικό

και συνεπή εκφραστή της αντιμεταναστευτικής και «αντιεγκληματικής» πολιτικής, που αποτελεί κορμό του κράτους έκτακτης ανάγκης σε καιρούς κρίσης.

Χρειαζόμαστε τη μέγιστη δυνατή αντιφασιστική συσπείρωση, ενωτική και συστηματική, με διαφορετικές ταχύτητες αλλά κοινούς στόχους, με την Αριστερά και τους αναρχικούς, αλλά κυρίως κομμάτια της κοινωνίας, στους θεσμούς και, πάνω απ' όλα στους δρόμους, ένα μαζικό μαχητικό αντιφασιστικό μέτωπο.

Προσοχή, χρυσαυγίτες με στολή!

Να ωθήσουμε το

Μετά τις εκλογές η λιτότητα όχι μόνο δεν αμβλύνθηκε, αλλά συνεχίζεται ακόμα σκληρότερη. Η πολιτική σκέψη, εν αντιθέσει με άλλους τομείς της ανθρώπινης διάνοιας, έχει το κακό ότι μπορεί να επιβεβαιώνεται πρακτικά. Εν προκειμένω, όσοι προέβλεπαν τις παραμονές των εκλογών του Ιουνίου ότι η υπό διαμόρφωση (τότε) τρικομματική κυβέρνηση θα έπαιρνε από την τρόικα μια ορισμένη ελάφρυνση του προγράμματος λιτότητας ως πολιτική προίκα διαψεύστηκαν πανηγυρικά. Η τρόικα όχι μόνο δεν ελάφρυνε το πρόγραμμα, αλλά με το Μνημόνιο 3 παραβιάζει κάθε υποτιθέμενη «κόκκινη γραμμή», επιβάλλοντας χιλιάδες απολύσεις στο

βλήματα. Οι εκλογές σταθεροποίησαν μόνο πρόσκαιρα το πολιτικό σύστημα και σε καμία περίπτωση δεν επέλυσαν τη σοβούσα κρίση πολιτικής εκπροσώπησης. Σε πολύ μικρό διάστημα από την εκλογική νίκη της η τρόικα εσωτερικού χάνει συνεχώς δημοτικότητα (το ΠΑΣΟΚ ειδικά κατακρημνίζεται) και ήδη είδε τις πρώτες ανεξαρτητοποιήσεις βουλευτών πριν καν ψηφιστούν τα νέα μέτρα. Παρά το ότι κανένας από τους κυβερνητικούς εταίρους δεν αμφισβητεί τη μνημονιακή λογική, οι «αντιρρήσεις» της ΔΗΜΑΡ στα εργασιακά δεν είναι μόνο θέατρο. Αναμφίβολα κατά το μεγαλύτερο μέρος αποτελούν επικοινωνιακή στρατηγική για να αποποιηθεί η ΔΗΜΑΡ το

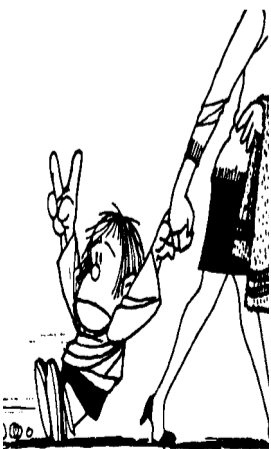
βολικό να μιλήσουμε για κατάσταση εξαίρεσης αυτή τη στιγμή, τουλάχιστον με την τυπική έννοια του όρου. Κανένα άρθρο του Συντάγματος δεν έχει ανασταλεί και οι βασικές πολιτικές ελευθερίες θεωρητικά γίνονται σεβαστές. Ωστόσο, δύσκολα μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι ζούμε καθημερινά περιστατικά που de facto συρρικνώνουν δικαιώματα και χώρους ελευθερίας, περιστατικά που όλα μαζί διαμορφώνουν αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί διαρκής διολίσθηση στην «αυταρχική δημοκρατία». Με τον όρο «αυταρχική δημοκρατία» εννοούμε ένα καθεστώς που έχει στοιχεία «κατάστασης εξαίρεσης», αν και τυπικά πληροί τις προδιαγραφές της «κανο-

Δημόσιο, εξοντωτικές περικοπές στις κοινωνικές παροχές, πλήρες ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, νέες μειώσεις στους ήδη φοροδοεείς μισθούς και συντάξεις. Δηλαδή, η ίδια η πραγματικότητα επιβεβαίωσε εκ νέου τις κλασικές μαρξιστικές αναλύσεις για την κρίση. Τις περιόδους λοιπόν που η κρίση υπερσυσσώρευσης παροξύνεται δεν υπάρχει περιθώριο για κανενός είδους πολιτικούς συμβιβασμούς. Η αστική τάξη δεν μπορεί να δώσει καμία «προίκα» σε κανέναν γιατί δίνει τον υπέρ πάντων αγώνα για τη μεταφορά του κόστους της κρίσης στους εργαζόμενους. Ενδεχόμενες παροχές ή ελάφρυνση της λιτότητας σημαίνουν ότι οι «από πάνω» θα πρέπει να χάσουν μέρος τους πλούτου τους αναλαμβάνοντας μερίδιο από το κόστος της κρίσης, πράγμα που ποτέ δεν είναι διατεθειμένοι να πράξουν οικειοθελώς. Συνεπώς, δεν υπάρχουν «προίκες», όπως ακριβώς δεν υπάρχει περιθώριο να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ το νέο ΠΑΣΟΚ. Αν το ΠΑΣΟΚ, τα κάθε λογής ΠΑΣΟΚ, αποτελούν έκφραση ενός ορισμένου συμβιβασμού μεταξύ των τάξεων, τότε στις περιόδους όπου το δίλημμα που θέτει η πραγματικότητα είναι το «εμείς ή αυτοί», δεν υπάρχει χώρος για τέτοιου είδους πολιτική. **Η πολιτική κρίση συνεχίζεται. Τέσσερις μήνες μετά τις εκλογές η τρικομματική κυβέρνηση αντιμετωπίζει σοβαρά προ-**

πολιτικό κόστος των νέων μέτρων. Ωστόσο, συνιστούν επίσης προσπάθεια να διαμορφωθεί και μια πολιτική στρατηγική που θα ενσωματώσει τη δυσαρέσκεια όλων εκείνων που για άλλα ψήφισαν και άλλα βλέπουν να γίνονται. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο τρικομματικός συνασπισμός, κάτω από την πίεση του ΣΥΡΙΖΑ, προεκλογικά στηρίχτηκε στο σύνθημα της επαναδιαπραγμάτευσης του Μνημονίου, καθώς και της ελάφρυνσης των επαχθέστερων πλευρών της λιτότητας, όπως οι περικοπές των χαμηλών μισθών και συντάξεων. Σήμερα η κυβέρνηση κάνει τα ακριβώς αντίθετα. Δημιουργώντας λοιπόν μια δύναμη που συμμετέχει στην κυβέρνηση και ταυτοχρόνως κάνει τρόπον τινά αντιπολίτευση, διαμορφώνει εκείνους τους αναγκαίους όρους για την ανάδειξη του διάδοχου σχήματος. Γιατί όσο απίθανο μοιάζει να πάρει το σύστημα το ρίσκο της προκήρυξης νέων εκλογών άλλο τόσο πιθανό είναι αν οξυνθούν οι κοινωνικές αντιδράσεις να πάμε σε μια εκβάθρων αναδόμηση της κυβερνητικής συμμαχίας. Ήδη στα δύο χρόνια Μνημονίου έχουμε αλλάξει τρεις πρωθυπουργούς και δεν μοιάζει αποκύημα καλπάζουσας φαντασίας το να πάμε σχετικά γρήγορα και στον τέταρτο. **Η συρρίκνωση της κοινωνικής συναίνεσης υποκαθίσταται από την δξυνση της κρατικής καταστολής.** Είναι μάλλον υπερ-

νικής» αστικής δημοκρατίας. Ενώ δηλαδή τυπικά δεν έχουν ανασταλεί οι θεμελιώδεις ελευθερίες, ορισμένες από αυτές τελούν στην πραγματικότητα υπό αίρεση. Τα βασανιστήρια στους αναρχικούς αντιφασίστες, η συστηματική αστυνομική βία κατά των διαδηλωτών, οι απαγορεύσεις «συναθροίσεων» κατά την επίσκεψη Μέρκελ, οι συλλήψεις συνδικαλιστών της ΓΕΝΟΠ και του Σκαραμαγκά, οι συνεχείς πράξεις λογοκρισίας (Παστίτσιος, Χυτήριο, κόψιμο ομοφυλοφιλικού φιλιού, Βαξεβάνης, Αρβανίτης), δεν είναι ό,τι πιο ανησυχητικό. Το πιο ανησυχητικό είναι η πλήρης πολιτική κάλυψη που δίνει η κυβέρνηση (κυρίως διά του Δένδια) σε κάθε είδους αστυνομικό τραμπουκισμό και κρατική αυθαιρεσία. Αυτή ακριβώς η κάλυψη, σε συνδυασμό με το μεγάλο αριθμό των περιστατικών, εύλογα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν έχουμε να κάνουμε με παρεκτροπές, αλλά με μια συνεκτική πολιτική που προκρίνει τον αυταρχισμό ως αναγκαία συνθήκη για τη στήριξη του μνημονιακού καθεστώτος. Από αυτή τη σκοπιά, έχουμε μπει σε νέα φάση και τίποτα πλέον δεν πρέπει να μας εκπλήσσει. **Η άνοδος της Χρυσής Αυγής αλλάζει το πολιτικό σκηνικό και δημιουργεί ένα θανάσιμο κίνδυνο για το λαϊκό κίνημα.** Η άνοδος της Χρυσής Αυγής δεν πρέπει να ερμηνεύεται μόνο στη βάση της δυσαρέ-

ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΣΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

σκείας και της μιζέριας που γεννάει το Μνημόνιο. Εξίσου σημαντικό είναι να θυμάστε ότι α) η άνοδος των φασιστών είναι και αντανάκλαση της πολύ μεγαλύτερης ανόδου της Αριστεράς, παράγωγο κι αυτή της εκκένωσης του λεγόμενου μεσαίου χώρου που έχει χρωθεί πολιτικά τη λιτότητα, β) η ρατσιστική και αντιδημοκρατική προπαγάνδα των ναζί έχει πέραση γιατί δεν είναι παρά η οξυμένη εκδοχή της κυρίαρχης ιδεολογίας. Από τη στιγμή που ο επίσημος πολιτικός κόσμος παρουσιάζει τους μετανάστες ως το απόλυτο κακό και θέτει ως βασικό στόχο (έστω και αν είναι άπιαστος) την απέλαση εκατοντάδων χιλιάδων, ανοίγει ο δρόμος σε όσους παρουσιάζονται ακόμα πιο σκληροί και αποτελεσματικοί στο κυνήγι κεφαλών, γ) η σκανδαλώδης συνεργασία της αστυνομίας με τους ναζί δεν εξασφαλίζει μόνο τιμωρησία στους χρυσαυγίτες, αλλά τους παρέχει ζωτικό πολιτικό χώρο, που σε άλλη περίπτωση θα τους τον είχαν αφαιρέσει οι αντιφασίστες. Αν και πόρρω απέχουμε από τη συγκρότηση ενός πραγματικού φασιστικού κινήματος (επομένως οι συγκρίσεις με τη Βαϊμάρη πρέπει να είναι προσεκτικές), εντούτοις θα ήταν εθελουτυφλία να μην παρατηρήσουμε ότι η Χρυσή Αυγή αλλάζει το πολιτικό σκηνικό με τρεις τρόπους. Πρώτον, διαφοροποιεί de facto την πολιτική ατζέντα προτάσσοντας όχι μόνο το

μεταναστευτικό αλλά την ίδια τη δράση της ως βασικά ζητήματα της δημόσιας συζήτησης. Εκ των πραγμάτων αυτό δίνει ανάσες στο μνημονιακό μπλοκ. Δεύτερον, η Χρυσή Αυγή συγκροτεί ένα ανάχωμα ανάμεσα στις πλατιές μάζες της αντιπολιτικής και τον ΣΥΡΙΖΑ. Ο κόσμος που δεν έχει πολιτική παιδεία και είναι αγανακτισμένος βλέπει στη Χρυσή Αυγή μια τάχα αντισυστημική εναλλακτική λόγω της αντιμνημονιακής ρητορικής της πεντάρας των ναζί. Τρίτον, ως οργανωμένος (παρα)κρατικός μηχανισμός βίας, η Χρυσή Αυγή έρχεται να συμπληρώσει το έργο της καταστολής. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι με τους ναζί έχουμε πρόβλημα, το οποίο πρέπει να λύσουμε τώρα που είναι ακόμα σχετικά εύκολο να το κάνουμε.

Ο ΣΥΡΙΖΑ σταθεροποιείται πολύ ψηλά, αλλά βρίσκεται απομονωμένος. Η παράδοξη κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει ο ΣΥΡΙΖΑ έγκειται στο ότι ενώ σταθεροποιείται σε τόσο ψηλό σημείο (περίπου στο 30%), που ποτέ δεν είχε καν φανταστεί η ελληνική Αριστερά, εντούτοις βρίσκεται πιο απομονωμένος από ποτέ. Εξ αριστερών το ΚΚΕ δεν φαίνεται να είναι διατεθειμένο για οποιαδήποτε συζήτηση, εκ δεξιών η ΔΗΜΑΡ βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του μνημονιακού μπλοκ. Αυτή η απομόνωση σε συνδυασμό με την όξυνση της καταστολής που παίρνει ακόμα και

την μορφή των σεναρίων περί εκτροπής, καθώς και με καθεστωτικές λογικές που ενυπάρχουν στο εσωτερικό του κόμματος, ασκούν ισχυρές πιέσεις για δεξιά προσαρμογή της συριζικής πολιτικής. Δεδομένου όμως ότι είναι ανέφικτη η συγκρότηση του «νέου ΠΑΣΟΚ», η δεξιά προσαρμογή σημαίνει στην πραγματικότητα ενσωμάτωση στο μνημονιακό πλαίσιο. Κάτι που βέβαια θα σημαίνει το τέλος του σχήματος μιας και αυτό έχει χτιστεί στη βάση της αντίθεσης στο Μνημόνιο. Επομένως, η χάραξη μιας ριζοσπαστικής γραμμής δεν είναι μόνο η «ορθή» επιλογή για τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά η μόνη που εξασφαλίζει την επιβίωσή του.

Το δρόμο ή θα τον βρούμε ή θα τον ανοίξουμε (Ανίβας). Εν προκειμένω θα τον ανοίξουμε. Ακολουθώντας τη συνταγή (εμπλουτισμένη όμως με ισχυρή δόση μαχητικού αντιφασισμού) που έριξε δυο κυβερνήσεις και τράνταξε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση: συνεχής και ανυποχώρητος αγώνας, κοινωνική αλληλεγγύη, ριζοσπαστική πολιτική προοπτική για την ανατροπή. Με εμπιστοσύνη στην επανοητικότητα του λαϊκού κινήματος, με πίστη στην προμηθεϊκή δύναμη της εξέγερσης.

Γιάννης Αλμπάνης

ΑΠΟΨΕΙΣ

Η τοπική αυτοδιοίκηση πειραματόζωο

Ποια είναι σήμερα η οικονομική κατάσταση των δήμων, πόσο και πώς μπορούν να ανταποκριθούν στις νέες αρμοδιότητές τους σε τομείς του «κράτους πρόνοιας», όπως η υγεία και η εκπαίδευση;

Για να πάρει κανείς μια ιδέα για τα άθλια οικονομικά των ΟΤΑ, θα πρέπει να δει αρχικά ποια είναι τα οφειλόμενα του κράτους προς την τοπική αυτοδιοίκηση.

Μόνο οι καταχρηστικά παρακρατούμενοι από την κυβέρνηση πόροι είναι οι εξής:

-Οι δόσεις των ΚΑΠ μέχρι το τέλος του χρόνου, με βάση τα 2,7 δισ. ευρώ.

-Η οφειλόμενη, ήδη από τον Ιανουάριο, 4η δόση των παρακρατηθέντων πόρων (214 εκ. ευρώ).

-Η δόση της ΣΑΤΑ για την οποία έχει υπογραφεί η σχετική απόφαση από τον Φεβρουάριο (299 εκ. ευρώ).

-Οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του Δημοσίου σε προμηθευτές (περίπου 1 δισ. ευρώ για την αυτοδιοίκηση).

Και πρέπει να ξέρουμε πως οι νέες περικοπές πόρων ανέρχονται σε 29%.

Τα τρία χρόνια των μνημονίων οι ΚΑΠ έχουν μειωθεί κατά 60% και η ΣΑΤΑ κατά 50%.

Είναι βέβαιο λοιπόν πως μέχρι το τέλος του 2012 η πολύ μεγάλη πλειοψηφία των δήμων θα οδηγηθεί σε στάση πληρωμών και σε κατάρρευση των κοινωνικών δομών και προγραμμάτων, όπως οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, τα ΚΑΠΗ, το πρόγραμμα βοήθειας στο σπίτι, τα δημοτικά ιατρεία κ.λπ.

Οι υπηρεσίες καθαριότητας θα καταρρεύσουν και θα ιδιωτικοποιηθούν, καθώς επίσης και ο τομέας που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον για τους Γερμανούς, δηλαδή η διαχείριση των απορριμμάτων.

Άρα ακόμα και οι στοιχειώδεις θεσμοί κοινωνικής αλληλεγγύης που υπάρχουν σήμερα θα πάψουν να λειτουργούν.

Ειδικότερα, πώς αντιμετωπίζετε, σύμφωνα και με την κ. Μέρκελ, την προοπτική ιδιωτικοποίησης του τομέα της καθαριότητας;

Θα είδατε πως η κ. Μέρκελ στον τομέα της διαχείρισης των απορριμμάτων έδωσε απόλυτη προτεραιότητα. Δεν είμαστε αφελείς να πιστέψουμε πως η Μέρκελ έδωσε αυτή την προτεραιότητα γιατί έχει πραγματικό ενδιαφέρον προκειμένου να έχουμε καθαρές πόλεις πληρώνοντας χαμηλά δημοτικά τέλη.

Πίσω από τη Μέρκελ υπάρχουν μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα που θέλουν να επενδύσουν στον τομέα της διαχείρισης των απορριμμάτων και των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΑΕΠ), εκμεταλλευόμενα την οικονομική κρίση (αδυναμία εξεύρεσης πόρων) και

την απαράδεκτη τριτοκοσμική κατάσταση που υπάρχει στην Ελλάδα στον τομέα της διαχείρισης των στερεών αποβλήτων.

Το συνδικαλιστικό κίνημα και τα κινήματα πόλης δεν πρέπει να επιτρέψουν να υλοποιηθούν τα σχέδια της Μέρκελ και των ελληνικών κυβερνήσεων, που σε συνεργασία με πρόθυμους δήμαρχους θέλουν να εξυηρετήσουν τα επιχειρηματικά συμφέροντα σε βάρος των εργαζομένων στους ΟΤΑ και σε βάρος των πολιτών που θα κληθούν να πληρώσουν δυσβάστακτα δημοτικά τέλη για πολιτικές διαχείρισης πανάκριβες και μη φιλικές προς το περιβάλλον.

Σε αυτές τις ζοφερές συνθήκες, είναι δυνατόν ένας Δήμος ή μια ευρύτερη συνεργασία δήμων να πάρουν πρωτοβουλίες μιας άλλης διαχείρισης της καθημερινότητας των κατοίκων των περιοχών τους και με ποια πολιτική;

Οι συνθήκες δεν είναι οι καλύτερες. Υπάρχουν μεγάλες ελλείψεις και σε πόρους και σε προσωπικό. Ωστόσο, σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες πρέπει οι δημοτικές αρχές (μόνες ή και σε συνεργασία) να αναζητήσουν δράσεις και πολιτικές που θα δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας, που θα μειώνουν το κόστος ζωής των πολιτών και θα στηρίζουν τις πιο αδύνατες κοινωνικά ομάδες (άπορους, άνεργους, άστεγους, ανασφάλιστους ασθενείς κ.λπ.).

Για παράδειγμα, ο τομέας της διαχείρισης των απορριμμάτων. Η εναλλακτική διαχείριση μπορεί σίγουρα να δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας και ταυτόχρονα να μειώσει το κόστος για τους πολίτες.

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ συμμετείχε ενεργά σε όλους τους αγώνες της προηγούμενης περιόδου ενάντια στα μνημόνια. Τι σχεδιασμός υπάρχει για αυτή την περίοδο;

Να σας θυμίσω τα δύο βασικά μας συνθήματα. Το ένα είναι **Ή ΑΥΤΟΙ Ή ΕΜΕΙΣ** και το άλλο είναι **ΠΑΡΤΕ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΙ ΦΥΓΕΤΕ ΑΠΟ ΔΩ**.

Σε αυτά τα δύο συνθήματα συμπυκνώνεται η στάση του συνδικαλιστικού μας κινήματος.

Οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ είναι και αυτοί θύματα της πολιτικής των μνημονίων.

Έχουν χάσει βασικά εργασιακά δικαιώματα και ένα πολύ μεγάλο μέρος των εισοδημάτων τους. Έχουν ζήσει την καταλήστευση των ασφαλιστικών τους ταμείων.

Έχουν και αυτοί παιδιά άνεργα και γονείς που δεν μπορούν να συντηρηθούν από τη σύνταξη. Είναι και οι ίδιοι χρήστες των υπηρεσιών του κράτους και της αυτοδιοίκησης που καταρρέουν.

Το συνδικαλιστικό μας κίνημα λοιπόν οφείλει να συμμετέχει και να πρωτοπορεί στους αγώνες ενάντια στα μνημόνια και στους αγώνες για την ανατροπή των πολιτικών που μας εξασθλιώνουν.

Θέλουμε να μετατρέψουμε τους δήμους σε κέντρα συντονισμού, ενότητας και αγώνα ενάντια στα μνημόνια.

Π.χ. εμποδίζουμε με αγωνιστικό τρόπο δημοτικές αρχές να παίρνουν αποφάσεις για την ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών. Πήραμε στο κυνήγι τους εκπροσώπους της τρόικας όταν πήγαν να συναντήσουν το προεδρείο της ΚΕΔΕ.

Ζητήσαμε από τους συναδέλφους μας να

της νεοφιλελεύθερης λεηλασίας

Συνέντευξη με τον Θωμά Μπιζά, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΠΟΕ ΟΤΑ

μη δώσουν κανένα στοιχείο στον κ. Στυλιανίδη για τα παιδάκια των μεταναστών που είχε ζητήσει η φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής.

Έχουμε όμως και εμείς πολύ σοβαρά εσωτερικά προβλήματα με τη διάσπαση του κλάδου. Οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς στους ΟΤΑ παράλληλα με τη μάχη ενάντια στα μνημόνια δίνουν μάχη για τον ταξικό προσανατολισμό του κινήματος, που δεν είναι πάντα δεδομένος, και για την ενότητα του συνδικαλιστικού κινήματος του κλάδου.

Υπάρχουν τάσεις απεγκλωβισμού των εργαζομένων στην Τ.Α. από τα κυρίαρχα κόμματα;

Είμαστε σίγουροι πως η πλειοψηφία των εργαζομένων στους ΟΤΑ δεν ψήφισε τα κόμματα της συγκυβέρνησης στις τελευταίες εκλογές.

Τα κόμματα της συγκυβέρνησης είναι απέναντί μας. Τα κόμματα που ψηφίζουν μέτρα και πολιτικές που μας ισοπεδώνουν είναι κόμματα εχθρικά για το συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Όπως γνωρίζεις, σε πολλές συνοικίες του Λεκανοπεδίου αλλά και πόλεις όλης της χώρας δημιουργούνται δίκτυα και

δομές κοινωνικής αλληλεγγύης με στόχο την επιβίωση και την οργάνωση της αντίστασης των πλέον πληγμένων από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση τμημάτων του πληθυσμού. Θεωρείς ότι υπάρχει δυνατότητα ενεργής συμμετοχής των εργαζομένων στους δήμους σε αυτά τα εγχειρήματα;

Εμείς πιστεύουμε πως λόγω της φύσης της δουλειάς τους οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ πρέπει να έχουν ενεργό ρόλο σ' αυτά τα κινήματα. Π.χ., οι εργαζόμενοι στις κοινωνικές δομές, όπως στους παιδικούς σταθμούς ή στα προγράμματα «βοήθεια στο σπίτι» ή στα ΚΑΠΗ, ξέρουν καλύτερα από τον καθένα ποιες οικογένειες αντιμετωπίζουν πολύ σοβαρά προβλήματα και πώς πρέπει να βοηθηθούν. Ασφαλώς λοιπόν και υπάρχει δυνατότητα συμμετοχής.

Ποιες εξελίξεις υπάρχουν σε ό,τι αφορά τις εργασιακές σχέσεις και τις αμοιβές των εργαζομένων στην Τ.Α.;

Οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ έχουν χάσει πάνω από το 40% του μισθού τους. Τώρα θα υποστούν και νέα μείωση των αποδοχών τους, θα χάσουν τα επιδόματα δώρων και αδειών και θα αντιμετωπίσουν το φάσμα της ανεργίας, γιατί θα έχουμε χιλιάδες απολύσεις και στους ΟΤΑ.

Σε ό,τι αφορά το ζήτημα των εργασιακών σχέσεων στους ΟΤΑ (που είναι μια τεράστια συζήτηση η οποία δεν μπορεί να γίνει στα στενά πλαίσια μιας συνέντευξης), πρέπει να πούμε πως η τοπική αυτοδιοίκηση δυστυχώς εδώ και πολύ καιρό έχει μετατραπεί σε πειραματικό πεδίο εφαρμογής πολιτικών για τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων.

Τα νέα φρούτα των ΜΚΟ και των κοινωνικών συνεταιρισμών που εκμεταλλεύονται την τρομακτική ανεργία για να παρέχουν υπηρεσίες στους ΟΤΑ, με εργαζόμενους χωρίς δικαιώματα και με εξευτελιστικούς μισθούς, συνιστούν πραγματική απειλή για τις εργασιακές σχέσεις.

Η αντιμετώπιση αυτού του άθλιου φαινομένου δεν μπορεί να γίνει μόνο από το συνδικαλιστικό κίνημα.

Οι δήμαρχοι της Αριστεράς και τα αυτοδιοικητικά σχήματα όλων των βαθμών πρέπει να αναλάβουν τις δικές τους ευθύνες σ' αυτό το ζήτημα και να συγκρουστούν με τις λογικές των προσωρινών μπαλωμάτων που ξεθεμελιώνουν ό,τι έχει απομείνει από το κοινωνικό κράτος και τα εργασιακά δικαιώματα.

Τη συνέντευξη πήρε η Κυριακή Κλοκίτη

Εργασιακά

Ελληνική Χαλυβουργία Ασπρούργου

Όπως η Ελλάδα αποτελεί πειραματικό πεδίο της πιο ταχείας εφαρμογής αποδιάθρωσης του κοινωνικού ιστού και κατάργησης των εργασιακών δικαιωμάτων, έτσι και η απεργία στη Χαλυβουργία στον Ασπρόυργο –και η καταστολή της– ήταν κομβικής σημασίας για τον τρόπο με τον οποίο το βιομηχανικό κεφάλαιο και οι κυβερνητικοί εντολοδόχοι του θα αντιμετωπίζουν τους εργατικούς αγώνες. Μετά την επέμβαση των ΜΑΤ τα ξημερώματα της 20ής Ιουλίου και τη σύλληψη πέντε απεργών, οι δικαστικές διώξεις ενάντια σε εργαζόμενους τείνουν να γίνουν καθεστώς (εργαζόμενοι Σκαραμαγκά, μέλη συνεταιρισμών στη ΔΩΔΩΝΗ), καθώς οι οικονομικές ελίτ θα προσφεύγουν όλο και περισσότερο στη χρήση βίας ως το κυρίαρχο μέσο στη διεξαγωγή του πόλεμου εναντίον μας. Κι επειδή ακριβώς αυτή η μακρόχρονη απεργία σηματοδότησε την αρχή μιας νέας περιόδου εργατικών αγώνων σε πολλά επίπεδα – τόσο όσον αφορά τα αιτήματα και την οργάνωσή της όσο και τη φύση και τη λειτουργία της αλληλεγγύης, των σωματείων, των πολιτικών και κοινωνικών σχημάτων– έχει σημασία να παρακολουθήσει κανείς τις «μετενέργειες» της ακόμα και τώρα, που

είναι πια μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Το εργοστάσιο στον Ασπρόυργο λειτουργούσε από τις 30 Ιουλίου, την ημέρα που μπήκαν μέσα οι απεργοί μετά την απόφαση της Γ.Σ. να ανασταλεί η απεργία, μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου, όταν δόθηκαν οι κανονικές άδειες στους 207 εναπομείναντες εργαζόμενους της μονάδας. Κατά τη διάρκεια των πέντε

εβδομάδων της άδειας, ο ιδιοκτήτης της εταιρείας έκανε πρόταση στους εργαζόμενους στο εργοστάσιο του Βόλου –οι οποίοι είχαν αποδεχτεί τις προτάσεις του για μείωση χρόνου εργασίας και ημερομίσθιου πριν από ένα χρόνο και λειτούργησαν ως ο κατεχούχην απεργοσπαστικός του μηχανισμός ενάντια στους απεργούς στον Ασπρόυργο– να αποδεχθούν μείωση 25% των αμοιβών τους

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά: αγώνας

Τα Ελληνικά Ναυπηγεία Σκαραμαγκά είναι οι μεγαλύτερες και παλαιότερες εγκαταστάσεις στην Ελλάδα. Αρχικά ήταν ιδιόκτητα και κατόπιν δημόσιας ιδιοκτησίας, ενώ σήμερα ελέγχονται από την κρατική ναυπηγική βιομηχανία του Αμπού Ντάμπι Μαρ, η οποία κατέχει το 75,1% του μετοχικού κεφαλαίου, και τη γερμανική ThyssenKrupp, η οποία κατέχει το 24,9%. Η διοίκηση των ναυπηγείων ανακοίνωσε ότι από τις 18 Απριλίου οι εργαζόμενοι θα εργάζονται μία φορά την εβδομάδα, αν το υπουργείο Εθνικής Άμυνας δεν άρει τη στάση πληρωμών που έχει κηρύξει από το περασμένο καλοκαίρι στα προγράμματα ναυπήγησης του Πολεμικού Ναυτικού.

Το Ναυπηγείο Σκαραμαγκά δουλεύουν 1.160 εργαζόμενοι. Από αυτούς 160 είναι απλήρωτοι από το Μάιο του 2009 και άλλοι 1.000 από τον Απρίλιο του 2012. Στις 4-10-2012 πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία και πορεία από τους εργαζόμενους του ναυπηγείου Σκαραμαγκά προς το υπουργείο Άμυνας, όπως είχε προκηρύξει το Δ.Σ. του σωματείου εργαζομένων η ΤΡΙΑΙΝΑ. Τα αιτήματά μας ήταν να ακυρωθεί η εκ περιτροπής εργασία, να δοθεί το βοήθημα 1.000 ευρώ σε κάθε εργαζόμενο μέσω ΟΑΕΔ και να πληρωθούν τα δεδουλευμένα από τον Απρίλιο του 2012. Εκεί είχαμε προγραμματίσει μία ακόμα συνάντηση

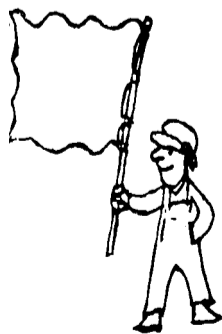
με τον υπουργό Άμυνας. Το Δ.Σ. περίμενε να μπει έτσι όπως είχε κανονιστεί για να συζητήσουν για τα δίκαια αιτήματά μας. Μας ανακοίνωσαν όμως ότι ο υπουργός ως συνήθως έλειπε για άλλη μια φορά. Η κοροϊδία στο μεγαλείο της. Έτσι οι οργισμένοι, προδομένοι και απλήρωτοι εργαζόμενοι έπραξαν όπως τα είδατε και στα ΜΜΕ. Μπήκαμε ειρηνικά για να απαιτήσουμε να γίνει επιτέλους διάλογος και με εντολή της κυβέρνησης τα ΜΑΤ άρχισαν να μας βράνε και να γίνονται ακόμα και προσαγωγές εργαζομένων λες και ήμασταν τρομοκράτες.

Ζητάμε την ακύρωση της εκ περιτροπής εργασίας και να δοθούν τα δεδουλευμένα των

εργαζομένων. Υπεύθυνη για όλη αυτή τη στάση είναι η ίδια η κυβέρνηση και μόνο αυτή.

Έπειτα από αυτές τις εξελίξεις και τη δικαστική δίωξη πολλών συναδέλφων, οι εργαζόμενοι είχαν εξοργιστεί και οι δύο παρατάξεις που είναι στο Δ.Σ. του σωματείου η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ (ανεξάρτητη) και η ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ (πρόσκειται στο ΠΑΜΕ) από κοινού ζήτησαμε, μετά από έκτακτη συγκέντρωση και συλλογή υπογραφών, έκτακτη γενική συνέλευση.

Στις 25-10-2012 στο χώρο του Ναυπηγείου πραγματοποιήθηκε έκτακτη Γενική Συνέλευση για να παρθούν αποφάσεις και να εξουσιοδοτηθεί το Δ.Σ. του Σωματείου για την όποια μορφή αγώνων και κινητοποιήσεων έως ότου βρεθεί λύση στο πρόβλημά μας. Ενάντια στις απεργιακές κινητοποιήσεις ήταν η ΔΑΚΕ, που ήθελε να μπούμε μέσα κάθε Δευτέρα όπως ορίζει η εργοδοσία με την εκ περιτροπής εργασία, και ο αντιπρόεδρος του σωματείου μας που είναι εκλεγμένος με την παράταξη της πλειοψηφίας ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ (ΠΑΣΚΕ). Μετά τις δημοκρατικές

και Βόλου ένα χρόνο μετά...

για να αντιμετωπίσει η εταιρεία την «άσχημη οικονομική κατάσταση». Η Γενική Συνέλευση, έπειτα από πρόταση του Διοικητικού Συμβουλίου, απέρριψε την πρόταση της εργοδοσίας θεωρώντας ότι είχε ήδη κάνει αρκετές υποχωρήσεις αποδεχόμενη τις προτάσεις της εταιρείας τον προηγούμενο χρόνο και η εργοδοσία αντιπρότεινε μείωση 18% για τέσσερις μήνες. Η δεύτερη αυτή πρόταση έγινε αποδεκτή από τη συνέλευση, μετά από πρόταση της διοίκησης του σωματείου τους, ενώ στις 160 ψήφους υπέρ υπήρξε μια μεγάλη μερίδα εκατό εργαζομένων που τάχθηκαν ενάντια στις μειώσεις, ενώ αρκετοί δεν συμμετείχαν στη συνέλευση. Να σημειωθεί ότι καθ' όλη τη διάρκεια των διαβουλεύσεων η διοίκηση του σωματείου απέφευγε συστηματικά οποιαδήποτε επαφή και συντονισμό με το σωματείο του Ασπρόπυργου.

Αφού «καθάρισε» με το Βόλο, όπως είχε κάνει και ένα χρόνο πριν, ο Μάνεσης, ιδιοκτήτης της εταιρείας και του ομίλου που δραστηριοποιείται στο Σίτι του Λονδίνου στους τομείς του μετάλλου, του real estate, των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων, επιστήθιος φίλος και υποστηρικτής του Αντώνη Σαμαρά, έστρεψε το βλέμμα στον Ασπρόπυργο. Αυτή τη φορά όμως δεν κατάθεσε τις

ίδιες προτάσεις με αυτές στο Βόλο. Εννιά μήνες απεργία και η διευρυμένη χρονικά ισχύς της προηγούμενης ΣΣΕ μέχρι το Νοέμβριο του 2013 έπαιξαν το ρόλο τους στην απόφασή του. Δεν είχε άλλωστε νόημα να προτείνει για δεύτερη φορά μείωση μισθών σε ένα σωματείο που του την είχε αρνηθεί την πρώτη. Έχοντας εξασφαλίσει τη –μειωμένη– παραγωγή του από το εργοστάσιο του Βόλου, όπου οι εργάτες αποδέχθηκαν να δουλεύουν πενήνήμερο/οκτάωρο με μειωμένο μισθό, ανακοίνωσε στο σωματείο του Ασπρόπυργου πως θέτει τους εργάτες σε τρίμηνη διαθεσιμότητα. Αυτό σημαίνει, σύμφωνα με την εργατική νομοθεσία, πως δεν θα είναι υποχρεωμένοι να προσέρχονται στο χώρο εργασίας τους και θα παίρνουν το 60% του μισθού τους, θα μπορούν να απασχολούνται αλλού για όλο το διάστημα που είναι σε διαθεσιμότητα χωρίς αυτό να επηρεάζει την εργασιακή τους σχέση με την εταιρεία και θα έχουν όλα τα ένσημα που αναλογούν σε αυτό το διάστημα. Αντίστοιχα, ο εργοστασιάρχης διατηρεί το δικαίωμα να προβαίνει στις «νόμιμες» απολύσεις, 5% δηλαδή του προσωπικού κάθε μήνα.

Όταν ο πόλεμος διεξάγεται με αθέμιτα, σε σχέση με όσα είχαμε συνηθίσει μέχρι τα

τώρα, μέσα, η έννοια της νίκης και της ήττας αλλάζουν. Όταν θέλουν να μας κάνουν να αισθανθούμε ισοπεδωμένοι, πρέπει να καταλαβαίνουμε πότε έχουμε κερδίσει. Κι όταν πιπιλάνε συνέχεια την καραμέλα «και τι έγινε και μ' αυτό τον αγώνα; τίποτα» καλό είναι να τους δείχνουμε πως μόνο άμα αγωνιζόμαστε δεν θα περάσουμε στη σφαίρα των νεκροζώντανων. Κι επειδή την απεργοσπασία πολλοί εργοδότες τίμησαν, τον απεργοσπάστη όμως κανέναν, η διοίκηση του σωματείου στο Βόλο, που ήταν πάντα πρόθυμη να υπερθεματίσει τις απαιτήσεις του αφεντικού της, δεν έχει να περηφανεύεται για πολλά, δύο «εργατικά ατυχήματα» την άνοιξη λόγω υπερλειτουργίας της μονάδας, εντοπισμός ραδιενεργού φορτίου που βγήκε από το εργοστάσιο και τώρα πλήρης απασχόληση με 80% των αποδοχών, ενώ οι συνάδελφοί τους στον Ασπρόπυργο απαλλάσσονται για τρεις μήνες με μόλις 20% μικρότερο ημερομίσθιο, καθώς τους προστατεύει η συλλογική τους σύμβαση, που με τόση ευκολία απεμπόλησαν στο Βόλο πριν ένα χρόνο. Γιατί ο απολογισμός κάθε αγώνα δεν μπορεί παρά να είναι θετικός.

Ρεγγίνα Ζερβού

Εργασιακά

για την επιβίωση και την αξιοπρέπεια

διαδικασίες και τη μυστική ψηφοφορία που ακολούθησε, ψήφισαν 534 εργαζόμενοι και εξουσιοδοτήθηκε το Δ.Σ. του Σωματείου με 492 ΝΑΙ, ποσοστό 94,62%, να προβεί στην υλοποίηση της πρότασης που πλειοψήφησε. Οι τρεις προτάσεις που κοινή συνισταμένη τους ήταν η συνέχιση των απεργιακών κινητοποιήσεων έλαβαν 329 ψήφους. Πρόταση για μία ημέρα εργασίας και διεξαγωγή στοχευμένων κινητοποιήσεων τις υπόλοιπες μέρες τις εβδομάδας, έλαβε 171 ψήφους.

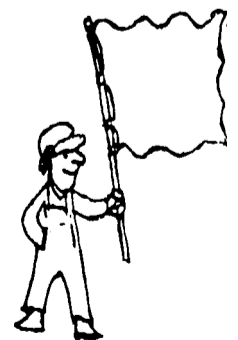
Στο ναυπηγείο Σκαραμαγκά υπάρχουν και 160 εργαζόμενοι που από το Μάιο του 2009 είμαστε απλήρωτοι. Για εμάς από την πλειοψηφία του σωματείου και από τη ΔΑΚΕ δεν γίνεται καμιά αναφορά στα αιτήματα που ζητάνε από τους υπεύθυνους που μας έφεραν σε αυτή την κατάσταση. Μόνο το λένε για να το ακούμε σε ανακοινώσεις, για να μας χαϊδεύουν τα αυτιά. Στα αιτήματά τους δεν είμαστε εμείς για να γυρίσουμε πίσω. Είμαστε προδομένοι από το ίδιο μας το σωματείο. Μας έχει αφήσει έρμαιο να βγάλουμε το φίδι μόνοι μας με τα δικαστήρια. Ζητάμε τη δικαίωσή μας

γιατί παίχτηκε η μεγαλύτερη απάτη σε εμάς τους 160 εργαζόμενους που βιώνουμε την κρίση εδώ και 3,5 χρόνια. Στα χρόνια αυτά της απληρωσιάς, δυο συνάδελφοί μου έχουν πεθάνει από ασπία, άγχος και στενοχώρια. Τα προβλήματα της υγείας μας αρχίζουν να φαίνονται σιγά σιγά γιατί δεν έχουμε κανέναν να μας στηρίξει, λεφτά για να ζήσουμε από

πουθενά. Αυτή είναι η κατάσταση των 160 εργαζομένων του ναυπηγείου Σκαραμαγκά, 3,5 χρόνια προδομένοι!

Θωμάς Κωλονιάτης-Αρβανίτης
(εργαζόμενος
στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά)

Μια χούφτα εργαζόμενοι στη Θεσσαλονίκη βάζουν την αυτοδιαχείριση στο επίκεντρο και δηλώνουν έτοιμοι να επαναλειτουργήσουν το εργοστάσιο της ΒΙΟΜΕ.

Οι εργαζόμενοι της ΒΙΟΜΕ, μετά το οριστικό λουκέτο στο εργοστάσιο, πήραν την κατάσταση στα χέρια τους και έπειτα από δεκάδες συνελεύσεις αποφάσισαν να ανοίξουν και να λειτουργήσουν οι ίδιοι το εργοστάσιο. Στο πλευρό τους ήδη έχουν ταχθεί δεκάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες, σωματεία, πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις.

Ο πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων της ΒΙΟΜΕ μιλάει για τους λόγους που οδήγησαν τους εργαζόμενους στην απόφαση αυτή, εξηγεί πώς σκοπεύουν να οργανώσουν την εργασία στο νέο εγχείρημα και περιγράφει τους βασικούς σταθμούς του αγώνα τους.

Τι είναι η ΒΙΟΜΕ και ποιοι είναι οι λόγοι που σας οδήγησαν σε αυτή τη μεγάλη κινητοποίηση;

Η ΒΙΟΜΕ ήταν μια πετυχημένη επιχείρηση, τμήμα ενός ομίλου που περιλάμβανε επίσης τη Φίλκεραμ Τζόνσον και την εταιρεία Ιππόκαμπος, που βρίσκονται πλέον σε κατάσταση πτώχευσης. Από το '94 υπήρχε επίσημα ως ανεξάρτητη εταιρεία. Το 2001 μπήκε και επίσημα στον όμιλο Φίλκεραμ και αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε ότι κάτι δεν πάει καλά. Η επιχείρηση μέχρι και το 2006 είχε τεράστια ανάπτυξη. Σύμφωνα με τα νούμερα που δημοσίευσε το οικονομικό περιοδικό της ΗΕΛΕΧΡΟ εκείνη την περίοδο υπήρχε αύξηση 138% στον τζίρο και 118% στα κέρδη κατά την εξαετία 2000-2006. Ήταν δηλαδή αποδεδειγμένα μέσα στις 20 κορυφαίες εταιρείες στη Βόρεια Ελλάδα, όσον αφορά την ανάπτυξή τους. Και αυτό συνέχισε να ισχύει μέχρι και το 2007, παρά το γεγονός ότι η εταιρεία εμφάνιζε κέρδη μέχρι την τελευταία στιγμή. Το 2007 ξεκίνησε μια διαδικασία υποβάθμισης της επιχείρησης, που έγινε αντιληπτή όταν οι ιδιοκτήτες απέλυσαν βασικά ικανά διευθυντικά στελέχη και προσέλαβαν κατώτερα των περιστάσεων στελέχη. Μέσα σε λίγο καιρό ήταν ξεκάθαρο σε εμάς ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, ενώ ο ιδιοκτήτης απέδιδε όλα τα προβλήματα στην κρίση. Βλέπαμε όμως ότι, για παράδειγμα, δεν έκαναν καμία κίνηση να πουλήσουν εμπορεύματα στοκ. Κάναμε παρεμβάσεις, κάναμε τις προτάσεις μας, μας άκουγαν, αλλά τίποτα.

Παρ' όλα αυτά, η επιχείρηση δεν είχε αρνητικούς ισολογισμούς. Και τα πραγματικά νούμερα ήταν ακόμη καλύτερα. Το 2009 είχε ενδεικτικό κέρδος 300.000 ευρώ και το 2010 είχε αρνητικό πρόσημο 300.000 μέσα σε ένα έτος. Σε εκείνα τα δύο έτη η ΒΙΟΜΕ έδωσε δάνειο στη μητρική εταιρεία 2.700.000 ευρώ, που αποδεικνύει ότι δεν υπήρχαν ζημιές αλλά κέρδη. Έφτασαν στο σημείο να προπληρώσουν το νοίκι του χώρου –ιδιοκτησίας της μητρικής εταιρείας– μέχρι και το 2014 για να δικαιολογήσουν κάποια από αυτά τα χρήματα. Το 2006 μάλιστα, πήραν καινούργια μηχανήματα οι εταιρείες και διαφημίστηκε με μια

μεγάλη φιέστα παρουσία υπουργών. Πλήρωσαν τεράστια ποσά για αυτά τα μηχανήματα και δεν τα δούλεψαν καθόλου.

Θεωρούμε ότι το σχέδιο ήταν να απαξιώσουν μια εταιρεία, να κλείσει και στη συνέχεια να την ανοίξουν με μικρότερα «νούμερα». Όταν εμείς δεν υπογράψαμε απολύσεις κατάλαβαν ότι το σχέδιο δεν βγαίνει και θέλησαν να βάλουν λουκέτο. Στην ουσία χωρίς λόγο και αιτία παράτησαν την επιχείρηση. Έτσι αποφασίσαμε να πάρουμε τη ΒΙΟΜΕ στα χέρια μας και να τη λειτουργήσουμε, ώστε να επιβιώσουμε. Τυπικά αυτή τη στιγμή είμαστε σε κατάσταση επίσκεψης εργασίας και τις μετοχές της εταιρείας τις διαχειρίζεται ο σύνδικος που έχει αναλάβει την εκκαθάριση και της Φίλκεραμ.

Θα θέλαμε να μας παρουσιάσετε τους κύριους σταθμούς του αγώνα σας. Αναμφίβολα ο βασικός σταθμός του αγώνα μας είναι το Καραβάνι Αλληλεγγύης. Στη διάρκεια αυτού πραγματοποιήθηκαν δεκάδες εκδηλώσεις αλληλεγγύης σε όλη την Ελλάδα και ενημερώσαμε πολύ κόσμο για τον αγώνα μας. Η υπόθεση της ΒΙΟΜΕ έχει κινητοποιήσει κόσμο όμως και εκτός Ελλάδας.

Χαρακτηριστικά το Σάββατο 3/11/2012 πραγματοποιήθηκε στην Κοπεγχάγη της Δανίας πάρτι οικονομικής ενίσχυσης των εργατών της ΒΙΟΜΕΤ σε ένδειξη συμπαράστασης και αλληλεγγύης στον αγώνα που δίνουμε για την αυτοδιαχείριση του εργοστασίου. Το πάρτι οργανώθηκε από το πολιτικό γκρουπ Crisis Mirror. Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκε πολύς κόσμος και έτσι συγκεντρώθηκε ένα σημαντικό ποσό –που θα αποσταλεί άμεσα– στο πλαίσιο της ενίσχυσης του αγώνα των εργατών της ΒΙΟΜΕΤ.

Πώς βλέπετε την αυτοδιαχείριση και, ειδικότερα, πώς αντιμετωπίζετε τα ζητήματα της οργάνωσης της εργασίας στο αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο, της ανεύρεσης των αναγκαίων κεφαλαίων για να λειτουργήσει η παραγωγή και της διάθεσης των προϊόντων σας;

Εμείς δεν είπαμε καμία φορά για αυτοδιαχείριση. Εμείς κάνουμε λόγο για εργατική συνε-

ΒΙΟΜΕ:

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
μαζί με τους εργατές
της ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ
ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5/10
ΚΑΜΑΡΑ 18.00
Να περάσουν τα εργοστάσια
στα χέρια των εργατών.

Στην εποχή της κρίσης, των κλειστών επιχειρήσεων και της γριάντωσης της ανεργίας, απαντάμε με κοινό αγώνα εργαζομένων και ανέργων για να περάσει όλη η παραγωγή στα χέρια της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Το παράδειγμα της αυτοδιαχείρισης στη Βιομηχανική Μεταλλευτική να ανοίξει τον δρόμο!

Να περάσει ο αγώνας
στα δικά μας χέρια.

Με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και σωματεία βάσης, όπως της ΒΙΟ.ΜΕ, να μιλήσουμε και να πράξουμε εμείς οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι όλης της χώρας, για τις ανάγκες μας. Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας!

Αυτός ο αγώνας
είναι αγώνας όλων μας

ταιριστική επιχείρηση και αυτό έχει αποφασίσει η συνέλευση των εργαζομένων. Εμείς το λέμε συνέχεια αυτό και το φωνάζουμε.

Θέλουμε να ανοίξουμε μια συνεταιριστική επιχείρηση με 65 ανθρώπους συνεταιριούς, που θα διαθέτουν ο καθένας από μια μετοχή-μερίδιο και οι οποίοι θα δουλεύουν και θα αμείβονται με ίσους όρους. Αν θέλει κάποιος να αποχωρήσει, έχουμε επιλέξει να μη μεταβιβάζεται η μετοχή και να επιστρέφει στη συνέλευση των εργαζομένων. Παράλληλα θα προσπαθήσουμε να αποφύγουμε την ύπαρξη υπαλλήλων, με εξαίρεση μία ή δύο θέσεις εργασίας που αρχικά τουλάχιστον μπορούν να καλυφθούν από μισθωτούς υπαλλήλους, καθώς απαιτούν συγκεκριμένες δεξιότητες που οι υπάρχοντες εργαζόμενοι δεν καλύπτουμε. Και φυσικά πρέπει να πω ότι τα παλιά στελέχη της επιχείρησης, που έχουν μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κατάσταση, δεν τα δεχόμαστε στην καινούρια συνεταιριστική επιχείρηση.

Όσον αφορά τη διάθεση των προϊόντων, πρέπει να πούμε ότι η εταιρεία είχε ένα εξαιρετικά μεγάλο πελατολόγιο, αλλά και στις συμφωνίες που έκλεινε έγιναν πολλά λάθη, τα

The take...

Συνέντευξη με τον πρόεδρο του Σωματείου, Μάκη Αναγνώστου

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΕΣΕΙΣ; ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!!!

Οι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής αγωνιζόμαστε για να περάσει το εργοστάσιο από τα χέρια του κεφαλαίου στα χέρια των εργαζομένων!

Απλῶρατοι από το Μάιο του 2011 και σε επίσκεψη εργασίας με μεγάλα προβλήματα επιβίωσης αγωνιζόμαστε να κρατήσουμε μια πολύ δυναμική επιχείρηση παραγωγής δομικών υλικών ζωντανή και τους εργαζόμενους με αξιοπρέπεια και με ανορθωμένο το ανώστημα απέναντι στη λαίλαπα του ξένου και του ντόπιου κεφαλαίου!

Αγωνιζόμαστε να κάνουμε πράξη ότι εμείς οι εργαζόμενοι μπορούμε χωρίς τα αφεντικά!
Αγωνιζόμαστε να αποδείξουμε πως αν δε μπορούν αυτοί εμείς μπορούμε χωρίς αυτούς και θα το καταφέρουμε!

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΡΓΑΤΟΥΨΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗΣ
<http://biome-metal.blogspot.gr/>
ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
 και στήριξης του αγώνα των εργαζομένων
 profbiometef@gmail.com

ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΑΓΩΝΑ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

στους εργάτες της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΕΣΕΙΣ; ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!

12 - 15 Οκτωβρίου
 Θεσσαλονίκη - Αθήνα - Βόλος - Αθήνα

★ Τα εργοστάσια στα χέρια των εργατών
 Αυτοδιαχείριση σε όλους τους χώρους δουλειάς, μπορούμε χωρίς αφεντικά. Το παράδειγμα της BIOME ανοίγει τον δρόμο!

★ Ο αγώνας στα χέρια των εργατών
 Με ταξικά συμμαχία βόσκis και άμεση δημοκρατία να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας!

Με γενική απεργία διάρκειας, να σαρώσουμε μνημόνια, μέτρα, τρόικες, κυβερνήσεις και αφεντικά.

Παρασκευή 12/10 18:00 Αθήνα - Καμάρια
 Σάββατο 13/10 12:00 Συνάντηση στην κεντρική πλατεία Αθήνας
 Σάββατο 13/10 17:30 Πανεπιστήμιο Σαλαμίνας - Πύργοι Ελευθερίας
 Κυριακή 14/10 20:00 Λιανόκρη Αθήνα

Πανελλαδική πορεία

Την Τετάρτη 18/07, μετά τις 10 π. μ. σας περιμένουμε στο **Βελβιέλιον βάνου** για μια βραδιά οικονομικής ενίσχυσης των εργαζομένων στη Βιομηχανική Μεταλλευτική, που αγωνίζονται να πάρουν το εργοστάσιο στα χέρια τους

ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Belleille in patron
 Φύλλο 10-12 (Μηνιαίο Φεβρουάριος)
 Συνέλευση εργαζομένων Belleille
 Κίνηση Εργατικές Διαμαρτυρίες & Αποσυγκέντρωσης

νέων επιχειρηματιών. Ζητάμε δηλαδή χρηματοδότηση σύμφωνα με ένα πρόγραμμα που υπήρχε και προέβλεπε 23.000 ευρώ για κάθε άνεργο και επιπλέον ότι τμήμα του επιδόματος ανεργίας δεν έχει δοθεί.

Αν υπολογίσουμε ότι εμείς είμαστε 65 εργαζόμενοι, μιλάμε για σχεδόν 1.900.000 ευρώ, που είναι αρκετά για να ξεκινήσει η επαναλειτουργία του εργοστασίου. Αν σε αυτά υπολογίσουμε και τα χρήματα που υπάρχουν από το «δάνειο» προς τη μητρική εταιρεία, αλλά και το στοκ εμπόρευμα που κρέμεται στις αποθήκες, καταλαβαίνετε ότι μπορούμε να ανοίξουμε ξανά το εργοστάσιο και να πάρουμε πρώτες ύλες.

Το υπουργείο όμως πρέπει να προχωρήσει τη διαδικασία της επιστροφής του «δανείου» αυτού για το οποίο ο σύνδικος είναι ενήμερος και διαθέτει όλα τα στοιχεία. Βέβαια, το κράτος πρέπει να μας βοηθήσει με μια σειρά από ρυθμίσεις που θα επιτρέψουν την ίδρυση της νέας εταιρείας. Προς το παρόν και ενώ το υπουργείο γνωρίζει τα αιτήματά μας αυτά, δεν έχουμε λάβει καμία απάντηση.

Λόγω της επίσκεψης πρέπει να πω ότι το στοκ εμπόρευμα είναι δεσμευμένο και αν δεν λάβουμε απάντηση στα αιτήματά μας σύντομα, θα προσπαθήσουμε να το δεσμεύσουμε εμείς.

Θα θέλαμε τέλος να δημιουργηθεί και ένα νέο νομοθετικό πλαίσιο που θα επιτρέπει την ίδρυση συνεταιριστικών επιχειρήσεων που θα λειτουργούν με αλληλεγγύη, όπως εμείς επιθυμούμε. Για παράδειγμα, εμείς επιθυμούμε σαφώς ο κάθε εργαζόμενος να έχει μόνο μία μετοχή, κάτι που δεν προβλέπεται.

Πώς αξιολογείτε τη μέχρι σήμερα αλληλεγγύη στον αγώνα σας;

Διάφοροι χώροι μάς έχουν προσφέρει την αλληλεγγύη τους, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο. Βασικό ρόλο στην υπόθεσή μας

παιζει η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης που έχει σχηματιστεί και είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε θελήσει να συμμετάσχει. Το καρβάνι ήταν ο κορυφαίος σταθμός, όπως σας είπα, σε αυτό το κομμάτι για εμάς, γιατί ήρθαμε σε επαφή με πάρα πολύ κόσμο και γνωστοποιήσαμε την υπόθεση.

Τι ταξικές και κοινωνικές συμμαχίες θεωρείτε ότι χρειάζονται για να προχωρήσει ο στόχος σας; Ειδικότερα, έχετε έρθει σε επαφή με άλλα εργοστάσια που κλείνουν ή δήμους και κοινωνικούς φορείς που αντιμετωπίζουν τα προβλήματα των μαζικών απολύσεων και της ανεργίας;

Εμείς έχουμε ξεκινήσει ένα δύσκολο αγώνα και στόχος μας είναι να έρθουμε σε επαφή με όσο το δυνατό περισσότερους εργαζόμενους. Δεν είναι βέβαια εύκολο γιατί κάθε περίπτωση είναι διαφορετική και δεν έχουμε απαραίτητα ακριβώς κοινούς στόχους. Για παράδειγμα, ήρθαμε σε επαφή με εργοστάσια που έκλεισαν και βάλαμε το ζήτημα της επαναλειτουργίας από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Ο παράγοντας όμως της ηλικίας των εργαζομένων σε αυτά ήταν αποτρεπτικός. Αντίθετα, έχουμε έρθει σε επαφή με κάποιους άλλους εργασιακούς χώρους, όπως με το σωματείο εργαζομένων στο Δήμο Ευόσμου, που έχουν εκφράσει την αλληλεγγύη τους σε εμάς. Στη Θεσσαλονίκη εκτός από τη BIOME και οι εργολαβικοί υπάλληλοι του ΑΠΘ βρίσκονται σε απεργία και δίνουν ένα μεγάλο αγώνα. Είμαστε σε επαφή και πραγματοποιούμε κοινές δράσεις, πορείες κ.λπ. Εμείς το λέμε παντού, ότι η επαφή με όλους τους εργαζόμενους της πόλης είναι το πιο σημαντικό που μπορούμε να κάνουμε.

Τη συνέντευξη πήρε ο Θόδωρος Φέστας

οποία εμείς θέλουμε να αποφύγουμε. Για παράδειγμα, τεράστια ποσά έφυγαν σε μεταφορικά, ενώ κάτι τέτοιο ήταν ασύμφορο. Εμείς είχαμε προτείνει και στην προηγούμενη διοίκηση του εργοστασίου να γίνει άνοιγμα στη Νότια Ρωσία και στα Βαλκάνια που ακόμη υπάρχει άνθηση της οικοδομής. Αυτά τα σχέδια παραμένουν σε περίπτωση που καταφέρουμε να ανοίξουμε το εργοστάσιο. Θέλουμε να κάνουμε ένα μεγάλο άνοιγμα στις αγορές και γνωρίζουμε ότι μπορούμε να παράγουμε ένα «λαϊκό προϊόν» που θα απευθύνεται στον κατασκευαστικό τομέα και θα έχει πολύ καλή ποιότητα.

Το μεγάλο μέρος της ανεύρεσης κεφαλαίων αφορά αυτή τη στιγμή τις διεκδικήσεις μας από το κράτος.

Ποιες είναι οι διεκδικήσεις σας από το κράτος;

Το βασικό αίτημα μας από το κράτος είναι να χρηματοδοτηθεί το εγχείρημα, όπως ακριβώς για πάρα πολλά χρόνια έτρεχαν προγράμματα χρηματοδότησης για ανέργους, ώστε να ανοίξουν καινούργιες επιχειρήσεις, τα λεγόμενα ευρωπαϊκά προγράμματα επιδότησης

Εργασιακά

Επτά σημεία για την

1. Ο προγενέστερος βίος μας δεν ήταν ανθόσπαρτος!

Πριν ακόμη την επιβολή στη χώρα της νεοσυντηρητικής βαρβαρότητας, των μνημονίων και των «προγραμμάτων σταθερότητας» ήταν γνωστό ότι η Ελλάδα κατείχε την πρωτιά ανάμεσα στις χώρες του ΟΟΣΑ στις λεγόμενες «καταστροφικές δαπάνες υγείας», δείκτης που αντιστοιχεί στον αριθμό των νοικοκυριών που καταστρέφονται οικονομικά και περιθωριοποιούνται όταν ένα μέλος τους αρρωστήσει σοβαρά, διότι δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν στα έξοδα περίθαλψης. Τα προσήματα κρατιούνταν αιδημόνως από ένα «ολίγον δημόσιο» ΕΣΥ, ουδέποτε επαρκές σε υποδομές και προσωπικό, χωρίς υπηρεσίες πρόληψης και δημόσια πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, χωρίς φροντίδα εξωνοσοκομειακής αποκατάστασης, με συνεχή ροή χρημάτων προς τον κρατικοδίαιτο ιδιωτικό τομέα, με χρηματοδότηση υποδιπλάσια του μέσου ευρωπαϊκού όρου. Ήταν ήδη θεσμοθετημένη η ιδιωτικοοικονομική λειτουργία στο μεγαλύτερο κομμάτι του συστήματος και ο αποκλεισμός μερίδας του πληθυσμού, ήταν καλά ανεκτά η διαφθορά και η παραοικονομία.

2. Η καπιταλιστική επέλαση σήμανε την πλήρη απόσυρση του κράτους από τις υποχρεώσεις του απέναντι στον πολίτη.

Τη δραματική μείωση της χρηματοδότησης των δημόσιων υποδομών υγείας ήρθε να συμπληρώσει η καταλήστευση των ασφαλιστικών ταμείων και το «κούρεμα» των αποθεματικών των νοσοκομείων. Ο ΕΟΠΥΥ, ο εθνικός φορέας για την εξίσωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων προς τα κάτω, χωρίς καμιά χρηματοδότηση, λειτουργεί ως φασματικό υποκατάστατο των πάλαι ποτέ υποδομών, ενώ τρέφεται εξ αρχής αποκλειστικά από τις σάρκες των (ακόμα ασφαλισμένων) πολιτών. Η συμμετοχή των τελευταίων στα λειτουργικά έξοδα των νοσοκομείων με άμεσες και έμμεσες πληρωμές και στη δαπάνη φαρμάκων και εξετάσεων, προστιθέμενη στη δραματική μείωση των εισοδημάτων τους, έχει καταστήσει την πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας και σε περίθαλψη απαγορευτική για τη μεγάλη πλειονότητα. Ήδη το 59% του πληθυσμού αδυνατεί να αντεπεξέλθει στη δαπάνη για εξετάσεις και φάρμακα, πόσο μάλλον σε δαπάνες νοσηλείας. Τραγική ειρωνεία είναι ότι οι τυπικά «ασφαλισμένοι» — πρακτικά ανασφάλιστοι — πολίτες καλούνται να πληρώσουν αδρά για υπηρεσίες που συνεχώς υποβαθμίζονται! Οι ελλείψεις των δημόσιων νοσοκο-

μείων σε καθημερινής χρήσης υλικά και φάρμακα, οι ακατάλληλοι χώροι και, κυρίως, οι δραματικές ελλείψεις σε προσωπικό με μοιραίο επακόλουθο την ακραία εντατικοποίηση της εργασίας όσων υγειονομικών έχουν απομείνει, καθιστούν τη νοσηλεία εμπειρία Νταχάου με συμμετοχή στα έξοδα.

3. Έχει μια μικρή σημασία!

Οι μεγάλες μειώσεις στις αποδοχές των υγειονομικών την τελευταία τριετία (για τους νοσοκομειακούς γιατρούς 40% αρχικά και 20% με τα τελευταία μέτρα) δεν είναι χωρίς ταξικό πρόσημο! Σκοπό έχουν να τσακίσουν τον υγειονομικό που ζει έντιμα από το μισθό του και να ευνοήσουν συμπεριφορές που πάντα ευνοούσαν...

Ταυτόχρονα, χιλιάδες νέοι γιατροί και νοσηλευτές ξενιτεύονται στις χώρες του ευρωπαϊκού Βορρά, προκειμένου να καλύψουν τις εκεί μετρημένες ελλείψεις, στερώντας το ΕΣΥ από το νέο επιστημονικό αίμα που έχει τόσο ανάγκη.

4. Συγχωνεύσεις νοσοκομείων και «γενόσημα». Όταν ο λαϊκισμός αποσύρεται τι μένει;

Δεκάδες κυβερνητικά και μη παπαγαλάκια προσπαθούν καθημερινά να μας πείσουν ότι θα βελτιώσουν τις υπηρεσίες υγείας με τις συγχωνεύσεις νοσοκομείων. Χωρίς πολλά λόγια: Ο σχεδιασμός περιλαμβάνει 10.000 κλίνες λιγότερες (επί συνόλου 35.500) «για το καλό μας»!

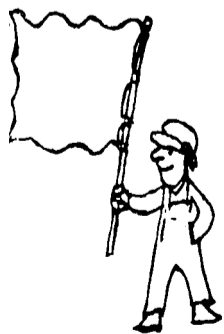
Κορωνίδα των επιδιώξεων των τελευταίων κυβερνήσεων, η καθιέρωση των λεγόμενων γενοσήμων φαρμάκων. Μεταφράζεται στα καθ' ημάς σε λυσσώδη προσπάθεια για την είσοδο στην ελληνική αγορά της ισραηλινής εταιρείας Τενα (μητρικής της γερμανικής Ratiopharm), διαβόητης για την «ποιότητα» των σκευασμάτων της που παράγονται και διακινούνται κυρίως σε χώρες του « τρίτου κόσμου»...

5. Στον Καιάδα!

Αν τα προηγούμενα χρόνια είχαμε συνηθίσει, μιθριδατικώς τω τρόπω και της εν πολλοίς εκτεταμένης μόδας της ιδιωτικής βοηθούσης, να αδιαφορούμε για τους συνανθρώπους μας που δεν είχαν δικαιώματα (άνεργους, άστεγους, μετανάστες χωρίς χαρτιά), πολύ δύσκολα μπορούμε πια να αγνοήσουμε μια πραγματικότητα που χτυπάει την ίδια μας την πόρτα: Πλέον, εκατοντάδες χιλιάδες ανασφάλιστοι κυκλοφορούν ανάμεσά μας. Πολλοί απ' αυτούς νεόπτωχοι, όπως π.χ. οι χιλιάδες πρώην ασφαλισμένοι του ΟΑΕΕ (πρώην ΤΕΒΕ) που βρέθηκαν μέσα σε εφιαλτικά μικρό χρονικό διάστημα να χρωστάνε, να μένουν άνεργοι και να μην έχουν κανένα δικαίωμα περίθαλψης, ό,τι ασθένεια και να έχουν, όποιος ηλικίας και αν είναι!

Έτσι φτάσαμε στο σημείο καρκινοπαθείς, έγκυες γυναίκες και παιδιά να μην έχουν δικαίωμα περίθαλψης!

Στις «φυλές του Καιάδα» συμπεριλαμβάνονται οι ψυχικά πάσχοντες, που υφίστανται τις συνέπειες της κατεδάφισης των δομών αποασυλοποίησης, οι χιλιάδες πλέον εξαρτη-

υγειονομική γενοκτονία

μένοι από τοξικές ουσίες που δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση σε δομές απεξάρτησης ή, έστω, χορήγησης υποκατάστατων, οι αιμοκαθιρόμενοι που τους στερούν τα οδοιορικά, ο συνολικός πληθυσμός των ΑμΕΑ που, κόβοντάς τους τα επιδόματα, τους στερούν όχι μόνο την αξιοπρέπεια, αλλά αυτή καθαυτή τη δυνατότητα επιβίωσης.

6. Η ανεργία, η φτώχεια, ο κοινωνικός αποκλεισμός βλέπουν σοβαρά την υγεία.

Είναι κοινή παραδοχή ότι η ανεργία και η φτώχεια συνοδεύονται από υψηλότερα ποσοστά θνησιμότητας και νοσηρότητας. Ήδη στη χώρα έχει παρατηρηθεί και μετρηθεί αύξηση του ρυθμού των αυτοκτονιών, των ψυχικών διαταραχών, των καρδιαγγειακών νοσημάτων, της λοίμωξης από τον ιό HIV, της ουσιεξάρτησης. Ας αναλογιστούμε ότι διανύουμε τη λανθάνουσα περίοδο για την εμφάνιση μιας σειράς συνεπειών της στέρησης περίθαλψης: Πώς θα είναι σε λίγα χρόνια η κατάσταση υγείας όσων στερούνται τα αντιδιαβητικά ή τα αντιυπερτασικά φάρμακα; Όσων στερούνται την οποιαδήποτε προληπτική παρέμβαση (π.χ., γυναίκες που δεν κάνουν πια τεστ PAP ή μαστογραφία); Πώς θα είναι η κατάσταση υγείας των παιδιών που στερούνται τους εμβολιασμούς; Που υποσιτίζονται;

Πόσοι ακόμη θα πεθάνουν επειδή δεν πήγαν εγκαίρως σε γιατρό με τα πρώτα φαινόμενα στηθάγχης (μια κατάσταση που ήδη παρατηρείται); Πόσοι ακόμη θα επιβαρυνθούν για να μην πάρουν αναρρωτική άδεια και χάσουν την εργασία τους (η Ελλάδα έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά ατόμων που παίρνουν αναρρωτική άδεια –14% έναντι 22% στην Ευρώπη– με κύρια αιτία το φόβο απώλειας της εργασίας!). Πρόσφατη μελέτη της ΕΛΣΤΑΤ έδειξε ότι ο αριθμός των ατόμων στη χώρα που βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας είναι 3.403.000. Από τους ψυχιάτρους μαθαίνουμε ότι ένα στα πέντε άτομα που αντιμετωπίζει οικονομικές δυσκολίες αυτήν την περίοδο κάνει σκέψεις αυτοκτονίας. Από τις στατιστικές μαθαίνουμε ότι ένας στους δύο νέους της χώρας είναι καταδικασμένος σε μακροχρόνια ανεργία, με όλα τα συμπαρομαρτούντα.

7. Τι να κάνουμε;

Το σύνθημα «ή εμείς ή αυτοί» που ακούγεται σε όλους τους τόνους, ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο επίκαιρο. Ο κίνδυνος ηθικής και κυριολεκτικής εξόντωσης της πλειονότητας των εργαζομένων είναι υπαρκτός για πρώτη φορά σε τόσο έκταση μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ανάγκη για λαϊκή ανασύνταξη και αντεπίθεση είναι άμεση και μεγάλη. Πίσω δεν μπορούμε να πάμε – αλλά ούτε και θέλει κανείς. Το εμπρός είναι δίκιο: Ή θα υποστούμε τα πάντα

προκειμένου η τάξη των κερδοσκόπων να παραμείνει εντός του πλαισίου της ΕΕ ή θα αποτινάξουμε το ζυγό του χρέους και θα αποφασίσουμε να χρησιμοποιηθεί ο πλούτος της χώρας υπέρ των εργαζομένων της.

Αναγκαία είναι η οικοδόμηση νέων κοινωνικών δεσμών. Στη βαρβαρότητα που θέλει να πεθαίνει εκτός νοσοκομείου ο ανασφάλιστος, που διαπομπεύει και φυλακίζει ασθενείς, στη λογική των «ληστών με το τσεκούρι» του δημοσιονομικού ελέγχου, που στ' αλήθεια τσεκουρώνουν ανθρώπινες ζωές, οφείλουμε να αντιπαρατάξουμε ό,τι καλύτερο έχει δημιουργήσει το ανθρώπινο πνεύμα: Τη συμπόνια, την αλληλεγγύη, τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων των ασθενέστερων και, εντέλει, όλων.

Τα δίκτυα ταξικής αλληλεγγύης που οικοδομούνται δεν θα μπορέσουν ποτέ να υποκαταστήσουν την οργανωμένη παρέμβαση που οφείλει να παρέχει το κράτος. Οφείλουν όμως να αναδείξουν τα προβλήματα, να διασφαλίσουν την αξιοπρέπεια του ανθρώπινου προσώπου, να μην αφήσουν τους πάσχοντες να γίνουν αντικείμενα «φιλανθρωπίας» των θυτών, να οργανώσουν ανένδοτο διεκδικητικό αγώνα για τα (όχι πλέον) αυτονόητα: την πρόσβαση όλων στο νερό, την τροφή, τη στέγη, την παιδεία, την υγεία, το περιβάλλον, τη ζωή που δεν θα είναι μόνο επιβίωση!

Όλγα Κοσμοπούλου

**Δεν είμαστε ούτε επιχειρηματίες, ούτε εργοδότες...
Δεν εκμεταλλευόμαστε την εργασία κανενός...**

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΜΠΛΟΚΑΚΙ!

«μπλοκάκις» είναι ο νέος τύπος εργαζόμενου με τις υποχρεώσεις ενός επιχειρηματία, όσον αφορά την αντιμετώπισή του από το κράτος, και τη δουλειά ενός σκλάβου, όσον αφορά την αντιμετώπισή του από την εργοδοσία. Βασικά χαρακτηριστικά της εργασιακής συνθήκης είναι η έλλειψη κάθε εργασιακού δικαιώματος, η απουσία δώρων, επιδομάτων, αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσης/«παύσης της συνεργασίας» κ.λπ. και παράλληλα η υποχρέωση για αυτασφάλιση και καταβολή μεγάλων ποσών σε εισφορές και σε μια σειρά άμεσων και έμμεσων φόρων, καθώς και τέλους επιτηδεύματος,

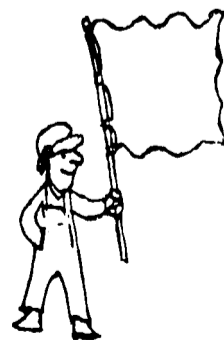
εισφοράς αλληλεγγύης κ.λπ. Το καθεστώς του εργαζόμενου με μπλοκάκι πλέον επεκτείνεται σε όλο και περισσότερους κλάδους και τείνει να γίνει η νέα κυρίαρχη εργασιακή συνθήκη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναδύθηκε επιτακτικά η ανάγκη για συντονισμένη και οργανωμένη **συλλογική αντίδραση** για τη διαμόρφωση καλύτερων όρων επιβίωσης, σε πείσμα των καιρών που θέλουν τους εργαζόμενους να λειτουργούν ως αντίπαλες ατομικότητες.

Έπειτα από πρωτοβουλία του Συλλόγου Μεταφραστών, Επιμελητών, Διορθωτών συναντιούνται πλέον εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους, όπως δημοσιογράφοι, εκπαιδευτικοί σε προγράμματα, δικηγόροι,

μηχανικοί, τεχνικοί, αρχιτέκτονες, που επιθυμούν να συλλογικοποιήσουν τις επιθυμίες και τη δράση τους και να αγωνιστούν μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους ενάντια στα νέα μέτρα, αρνούμενοι την επιβολή φορολόγησης που θα οδηγήσει τους περισσότερους συναδέλφους στην ανεργία και τη «μαύρη» εργασία.

Οι εργαζόμενοι με μπλοκάκι συναντιούνται κάθε Παρασκευή στις 20:00 στην οδό Λόντου 6, Εξάρχεια, 2ος όροφος **Ας παλέψουμε έχοντας συνείδηση της ταξικής μας θέσης!**

Για επικοινωνία: Σύλλογος Μεταφραστών, Επιμελητών, Διορθωτών, 6980 972 580, www.smed.gr. Γ.Γ.

Ό,τι θέλω να σας πώ δεν το 'χω, απλά το φέρω. Είναι το δικό μου Πέραμα κι είναι δανεικό, όπως εξάλλου όλα τ' αληθινά. Αλλουνού δηλαδή και δεν ξέρω καν πώς να το ιστορήσω, γιατί είναι δύσκολο. Όμως, ξέρω τί είναι η κοινή ένταξη. Είναι εκείνο το μυστήριο «μαζί» που επιτρέπει οι ιστορίες του ενός να 'ναι η Ιστορία όλων. Επίσης ξέρω τι είναι η αλληλεγγύη. Εκείνο το μυστήριο «χώρια» που επιτρέπει ένα μαζί, στιγμιαίο και καθολικό.

Ο εξοπλισμός λιτός, στα σύνεργα μου επί πλέον απαραίτητα, πέντε αγαπημένα μουσικά κομμάτια κι ένα ποίημα. Στο μερτικό σας πέφτει να τ' ακούσετε Στ' αλήθεια. Σαν, που λέει ο λόγος, να 'χατε πιεί και ένα ποτήρι κρασί στο Πέραμα, μαζί μας. Να νιώσετε τον ήλιο του μεσημεριού αργά και σταθερά να τον κατατροπώνει η υγρασία.

Σκηνή 1η

*«Ένα σπουργίτι μες στο Πέραμα κρυώνει
ένα καράβι βλαστημάει τη σκουριά
κι εμείς που μείναμε μες στη ζωή μας μόνοι
λες και μας δώσαν την κατάρρα τη βαριά
Από το Πέραμα δεν έχει πέρασμα
μόνο φαρμάκι και χτικιό για κέρασμα»*

Από το βάθος της Ναυτικοεπισκευαστικής
ξεχύνεται το μπουζούκι του Κορακάκη

Την πόλη του Περάματος επισκέφθηκε ενδεκαμελής γερμανική αντιπροσωπεία, η οποία βρίσκεται στην Αθήνα με αφορμή το συνέδριο του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ «Ο νεοναζισμός στην Ελλάδα και τη Γερμανία: ομοιότητες και διαφορές. Ανάλυση και ανταλλαγή εμπειριών». Στην επίσκεψη παρίσταντο τόσο μέλη του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα όσο και του Αλληλεγγύη Για Όλους.

Το Σάββατο 3/11 στις 10.30 π.μ., πραγματοποιήθηκε συνάντηση στο καφενείο της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης με (πρώην) εργαζόμενους, συνδικαλιστές, κατοίκους και μέλη της Ανοιχτής Συνέλευσης Περάματος. Ακολούθησε μια σύντομη ξενάγηση στη Ζώνη.

Είναι αλήθεια ότι πάντα το ταξίδι —πυκνά με τον Αλέκο— στη Ναυτικοεπισκευαστική, έχει μουσικές, χρώματα, δηλαδή συγκίνηση και μια κάπως υπόρρητη αγωνία. Άλλοτε άλλως, συγκλίνει σε μια αίσθηση κρισιμότητας. Ένα ιδιότυπο μείγμα ιδεολογικής διερεύνησης και αισθητικής ενάργεια, που τελικά μένει ακατάληκτο, όπως εξάλλου και η αντίληψή μου περί ήθους.

Επαναστατικός καθωσπρεπισμός ή κοινωνικολειτουργικός τουρισμός; Πληκτικές ιδεολογικοποιήσεις σ' έκκληκτους ανθρώπους ή η μυθολογία μιας καθ' όλα έγκυρης συνάντησης των ανατρεπτικών υποκειμένων; Διλήμματα που προκειμένου ν' απαντηθούν απαιτούν μεγάλη επιφάνεια τριβής, αρκετό χρόνο για να σκεφτώ και έναν ορίζοντα ελευθερίας — ανοικτό πεδίο για να παρατηρήσω.

Και μετά τα διλήμματα, ερωτήματα. Γιατί επανερχόμαστε στο Πέραμα; Εκτός από τον Μπάμπη και την Αθηνά, τι άλλο μας καλεί εκεί; Τι συμβολοποιεί αλλά και σε τι μας καθρεφτίζει; Η ιστορία της Αμφιάλης των προσφύγων της δεκαετίας του '20 και των ναυπηγίων της δεκαετίας του '30 πώς συναντά την ιστορία της κρίσης του 2012; Και πώς θα τα μεταφέ-

ραμε όλα αυτά στους Γερμανούς; Γιατί τίποτα πιο ανάξιο από εκείνη την αλληλεγγύη, που μιλώντας μόνο για τιμές, δεν διαφυλάττει την τιμή και την αξία του αντικείμενου της. Απροϋπόθετοι όροι της ίδιας της της ύπαρξης, αφού στη βάση αυτών των ποιοτήτων συγκροτείται πάντα. Και όχι όπως, βιαστικά, θα κατέληγε κανείς βάσει της αδικίας.

Σκηνή 2η

*«Είναι θυσία ρε, σε βρώμικο βωμό γι' αυτό
ακούστε τι θα πω*

*Μαρτυρίες για εργάτες που χαθήκανε
στο Πέραμα στη Ζώνη*

*Για όλα αυτά που γίνονται για ένα μεροκάματο
που το όνειρο σκοτώνει»*

Στα μεγάφωνα, φρενήρης ο hip-hop ρίχος των Active Member.

Στις 11.30 π.μ. έγινε συζήτηση στο Β' ΚΑΠΗ της περοχής με την Ανοιχτή Συνέλευση Περάματος, κατοίκους, επισκέπτες και βουλευτές.

Οι παλιότεροι τα θυμηθήκαμε όλα, φωναχτά ή και υποδορίως και ίσως, κάπως, κάποια μάτια δάκρυσαν. Τα αυθαίρετα και την καταστολή του '75, τα πολύνεκρα εγκλήματα της φλεγόμενης Ναυτικοεπισκευαστικής: ANNA GEL GEINTNES το '87, LADY SKY το '92, MINOAN HILL το '97, AISA CREG το '06, FRIENDSHIPGAS

ΕΚΕΙ ΣΤΟ (Περί αλληλεγγύης)

το '08. Μία από εκείνες τις θλιβερές λίστες που δεν τελειώνουν ποτέ.

«Πώς να χαρούμε την ζωή που μας στερούν», έλεγε ένας εργάτης θύμα έκρηξης σ' ένα δημοσίευμα καθημερινής εφημερίδας κάπου γύρω στο '77. Ανάμνηση-κλειδί που ανασύρθηκε από την πιο ξεχασμένη άκρη του μυαλού μου, για να φωταγωγήσει ένα ημίκλειστο σύμπαν της καταγωγικής αριστεροσύνης μας...

«Μητρώα αρχιπέλαγα και πάτριος εργατισμός» σεισμική φράση για το μετέπειτα της διαδρομής μου σε πιο ελευθεριακές τοπογραφίες, όπου ο εργάτης παρέμενε σύντροφος μεν, με διακύβευμα δε την επαναστατική του υπόσταση...

Ανάμεσα στα «εργατικά ατυχήματα», ακραιφνής εγκληματική αμέλεια υπαγορευμένη από τη σκοπιμότητα του κέρδους που εκπροσώπησε το χτες, και στην καταληκτική απόγνωση των αυτοκτονιών για χρέη που επέβαλε το σήμερα, μεσολάβησε μόνο το ΔΝΤ και ένας παγκόσμιος οικονομικός πόλεμος! Η αδυσώπητη συστημική κρίση δίπλα στην ενδοψυχική και ένθετο το υποκείμενο, σταθερά αποποιούμενο την ιδιότητά του.

Και ποια πολιτική διεργασία είναι εκείνη που θα μπορεί να εγγυηθεί μια σύλληψη της κρίσης, ταξική, την ίδια ώρα που θα υπερασπίζει το απελευθερωτικό της πρόταγμα, έναντι των ιδίων υπεραπλουστεύσεών της; Που θα 'ναι σε θέση, δηλαδή, σταθερά να συνδέει τη δημόσια όψη με την ιδιωτική πτυχή χωρίς να λογοκρίνει καμιά από τις δύο τους;

Και το ζήτημα της προσωπικής ευθύνης;

Δυο λόγια για το

«Να πάρω μερικά ρούχα παραπάνω;» με ρώτησε λίγο ενοχικά, λίγο απολογητικά. «Να πάρεις, αφού τα χρειάζεσαι» της είπα. «Ξέρεις, μωρέ, κρατάνε πιο πολύ όταν τα αλλάζεις», συνέχισε. «Τι εννοείς; Δεν χαλάνε;», προσπάθησα να καταλάβω. «Όχι, δεν βρομίζουν». Με φρίκαρε. «Πού πλένεις;». «Στο νεροχύτη της κουζίνας, αλλά είναι πολύ μικρός. Τα πιο μεγάλα, όταν λερώνουν, τα πετάω. Μέχρι πέρυσι είχα πλυντήριο, αλλά χάλασε και δεν μπόρεσα να το φτιάξω»...

Ο παραπάνω διάλογος είναι ενδεικτικός του τι σημαίνει να ζεις κάτω από το όριο της φτώχειας, έστω κι αν δεν είσαι άστεγος. Έγινε στο πρώτο ανταλλακτικό/χαριστικό παζάρι του Δικτύου Αλληλεγγύης Βύρωνα, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε επαφή με 80 περίπου νοικοκυριά της γειτονιάς, τα οποία δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν τα στοιχειώδη για την επιβίωση, προσπαθώντας να συνεισφέρει πρωτίτως σε τροφή και δευτερευόντως σε ρούχα. Το νούμερο είναι εξαιρετικά μεγάλο αν σκεφτεί

κάνεις ότι το μεν Δίκτυο έχει περίπου δύο μηνών ιστορία, ο δε Βύρωνα είναι μια (πρώην;) μεσο/μικροαστική γειτονιά χωρίς εμφανή τα σημάδια της απόλυτης εξαθλίωσης στους δρόμους του. Για όσους και όσες δραστηριοποιούνται στο πλαίσιο του, τα μνημόνια και οι συνέπειές τους δεν αποτελούν εικόνα στις ειδήσεις. Βιώνουμε τις ισοπεδωτικές επιπτώσεις της ανεργίας, της λυσσαλέας περικοπής μισθών και συντάξεων και της διάλυσης των δομών πρόνοιας καθημερινά, ακόμη κι αν κάπως οι ίδιοι για την ώρα τα φέρνουμε βόλτα, μέσα από τους γείτονες και τις γειτόνισσές μας, με τους οποίους ερχόμαστε σε προσωπική επαφή και που ολοένα και περισσότερο δυσκολεύονται να ζήσουν όχι μόνο με αυτό που συνηθίζαμε να λέμε «αξιοπρέπεια», αλλά να ζήσουν σκέτο.

Πέραμα... ή διά του ελελεύ)

Ίσως διά παντός απωλεσθέν μαζί με άλλα, σε μια αυτοκριτική της Αριστεράς που δεν ακούστηκε. Ή σ' ένα ιδεολογικό νεφέλωμα που ακόμα και τώρα κανοναρχεί τις απευθύνσεις της στο κόσμο, βολικό κι εξουθενωτικό συνάμα: το κακό είναι σταθερά, εκεί, απέναντι! Εξ ορισμού, στην εξορία, ιδίαις δαπάναις, κάθε πιθανότητα μετάβασης. Από το μοναδικό στο από κοινού, ο δρόμος δυναμισμένος... Το νόημα ανήμπορο να τον διασχίσει, διαμελισμένο, μια ακόμα θυσία στο βωμό κάποιων «εγκληματικών» προκαταλήψεων.

Σκηνή 3η

Από το δεξί μεγάφωνο, στραμμένο προς τα μέσα δωμάτια, ξετυλίγεται το αβάσταχτο:

«Κι όλο ψάχναμε να βρούμε μια γωνιά να μπολιάσουμε τη νύχτα για να ανθήσει ρίχναμε κρασί μες τη μητέρα φύση να πλύνει το φονιά»

Από το αριστερό, στραμμένο προς την μεριά του δρόμου, ακούγεται το αλέγκρο:

«Αι, Ρόζα Λούξεμπουργκ, τι σου 'χω φυλαγμένα πάνω στο κάρο σ' είδα το εννιακόσια επτά»...

Μετά τη γόνιμη συζήτηση, στρώθηκε ένα φιλόξενο τραπέζι.

Έτσι κάπως φτάνουμε στην ώρα της αναχώρησης. Τότε είναι που ακούω τον Νίκο με ένα πρόσωπο έκκληκτο και αναστατωμένο να φωνάζει προς την κατεύθυνση των αναχωρούντων «χρειάζομαι πέντε λεπτά, συμβαίνει κάτι σοβαρό».

Δευτερόλεπτα αργότερα τον ψάχνω μέσα

στον κόσμο, τον διακρίνω σ' ένα τραπέζι στο βάθος. Πλησιάζω ανήσυχη. Αίφνης, μια εικόνα ανακόπτει την πορεία μου, μένω καθηλωμένη. Δεν βλέπω πρόσωπο. Βλέπω μόνο πλάτη, στην πιο απόλυτα τρυφερή της κάμψη και το μέτωπο του να ακουμπά στο μέτωπο ενός ηλικιωμένου άγνωστου, που τον κοιτά με μάτια ποτάμια και βλέμμα πλεούμενο...

Όλα τα φώτα της Ναυτικοεπισκευστικής ανάψανε με μιας, σωπή.

Αργότερα μάθαμε την ιστορία. Ο Κώστας, υδραυλικός μάχιμος, «πειστικός με τον κάβουρα ανά χείρας» και παλληκάρι υπήρξε ο πρώτος εργάτης σύντροφος του Νίκου στο Σωματείο του Νοσοκομείου Παίδων που τότε εργαζόταν. Από το Παίδων στο ΚΑΠΗ, μεσολάβησαν ίσως ξέχωροι δρόμοι και σίγουρα 25 χρόνια!

Και επειδή η ακοή είναι δεικτική (ό,τι ακούμε είναι μία τρίτη εκδοχή που συναπαρτίζεται, όχι από το αθροιστικό δύο αλλά από το πολυσημικό ένα), στη συμβολή των δύο μεγαφώνων —ω, του θαύματος— επιτέλους συντίθεται το μέσα με το έξω: μια μάρτυσα θριαμβική, το ελελεύ!

«τα μαύρα τα μαλλιά μας κι αν ασπρίσαν δεν μας τρομάζει η βαρυχειμωνιά».

Σκηνή 4η

Στο πούλμαν τις επιστροφής, Σαββάτο απόγευμα, η φωνή της Μοσχολιού, μας τάζει ένα θαύμα.

Τη μέρα που ήρθα και σε βρήκα

κάτω στο Πέραμα με τους γέρους [...]

*Στάθηκα δίπλα σου και σου είπα
τα κεραμίδια θα γίνουνε τσιμέντο
τα ξύλα θα γίνουνε πέτρες
η αγάπη θα γίνει χρήμα. [...]
στάθηκα δίπλα σου και σου είπα
θα μας ξεχάσουνε την Πέμπτη
το Σάββατο, το Σάββατο
την ίδια ώρα θ' αναστηθούμε.*

Αλλιώς, η αρχαία λύπη με τη σύγχρονη φτώχεια σε κεντρομόλες και φυγόκεντρες διαδρομές, συμφύρονται, συναιρούνται και αμετάκλητα μας καθιστούν ενήμερους για μια απώλεια που υποκείται, χωρίς το υποκείμενο να μπορεί να την κάνει αντικείμενό του.

Και άραγε η αλληλεγγύη η ίδια ως υποκείμενο; Θα σταθεί στο ύψος των καιρών ή θα αποδειχτεί ανήμπορη να επινοεί πλαίσια ζώντας, ικανά να περιέξουν τα ειδικά χαρακτηριστικά μιας κρίσης που δεν πλήττει μόνο τις τιμές και τις τιμολογήσεις τους αλλά και πρωτίστως τις αξίες;

Και οι ιδεολογικοποιήσεις θα ελευθερώσουν χώρο για να συντίθενται αλήθεια και πραγματικότητα από κοινού; Γιατί έτσι μόνο η αλήθεια θα γίνεται ένυλη, άρα περιεχόμενο της συλλογικότητας και η πραγματικότητα κάπως πιο τιμαλφής, άρα το ικανό περιέχον της. Κοντολογίς το θαύμα του ανθρώπου!

Τέλος ιστορίας

Οι Γερμανοί κάτι κατάλαβαν για το Πέραμα, η αγάπη δεν έγινε χρήμα, ο Νίκος συνάντησε τον Κώστα και κάποιες δικές μου ενστάσεις, διευκρινίστηκαν. Διά του ελελεύ, εν προκειμένω ως ο ήχος της ενθάρρυνσης, πραγματοποιήθηκαν οι συναρθρώσεις του ιδιωτικού με το δημόσιο. Και δι' αυτών είθε η κατοχύρωση του ήθους μας...

Τέση Λαζαράτου

Δίκτυο Αλληλεγγύης Βύρωνα

Στηρίζουμε τώρα κι όχι αύριο

Ουδόλως αμφιβάλλουμε ότι το μόνο που μπορεί να βάλει φραγμό σε αυτό τον κατήφορο της κοινωνικής εξαθλίωσης είναι τα κινήματα και ο μαζικός ενωτικός αγώνας. Ωστόσο, μαζί με την αντίσταση θεωρήσαμε ότι σήμερα είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να στηρίξουμε άμεσα και έμπρακτα όσους τώρα (και όχι αύριο) περνάνε οριακά. Να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας να γλιτώνει κόσμος από την εξαθλίωση, την παραίτηση και την περιθωριοποίηση — γιατί μια κοινωνία εξαθλιωμένη δεν είναι προς όφελος κανενός, του κινήματος συμπεριλαμβανομένου. Έτσι, αποφασίσαμε να στήσουμε ένα Δίκτυο Αλληλεγγύης, συλλογής και διανομής δωρεάν «πακέτων» με τρόφιμα μακράς διάρκειας. Ελαιόλαδο, ζυμαρικά, όσπρια, ρύζι, ζάχαρη, αλάτι, καφές που μας φέρνει κόσμος της γειτονιάς (η ανταπόκριση

είναι πραγματικά θερμή), μοιράζονται στη συνέχεια σε σακούλες και προσφέρονται στους εγγεγραμμένους στη λίστα κάθε 15 μέρες. Παράλληλα μαζεύουμε ρούχα και παιδικά παιχνίδια που κάθε τόσο διαθέτουμε σε ανοιχτά/ανταλλακτικά παζάρια σε πλατείες ή αυτοδιαχειριζόμενα στέκια της γειτονιάς, όπως η Λαμπηδόνα.

Αλληλεγγύη για όλους και όλες

Το Δίκτυο Αλληλεγγύης Βύρωνα προφανώς και προσφέρει βοήθεια σε όποιον και όποια έχει ανάγκη χωρίς φυλετικούς, θρησκευτικούς ή όποιους άλλους νοσηρούς αποκλεισμούς μπορεί να γεννήσει μια κοινωνία σε ελεύθερη πτώση. Αντιλαμβάνεται δε την αλληλεγγύη ως μέσο ενεργοποίησης των πολιτών — παροτρύνοντας τον κόσμο που του απευθύνεται να εμπλέκεται ενεργά στις

δραστηριότητες του Δικτύου ως ισότιμο μέλος— και δεν ενθαρρύνει λογικές παθητικότητας και ανάπτυξης σχέσεων εξουσίας. Οι άνθρωποι που καταφεύγουν σε μας είναι κυρίως συνταξιούχοι ή άνεργα νεαρά ζευγάρια, Έλληνες και μετανάστες, με παιδιά. Σαν το ζευγάρι των γερόντων της Αντίστασης, που έφτασε στην πόρτα του Δικτύου, αφού πέρασε ένα μήνα ολόκληρο τρώγοντας σταφύλι και ψωμί, σαν τη γιαγιά που είχε 60 μέρες να φάει λάδι και το τελευταίο λάδι που είχε δει ήταν βαμβακέλαιο, σαν τον μικρούλη Βούλγαρο, τον Μάριο, που ήρθε με τη μαμά του να ψάξει για παιχνίδια και έφυγε με την πιο λαμπερή φάτσα που έχω δει στη ζωή μου, όταν ανακάλυψε ότι σε αυτόν τον κόσμο υπάρχει κάτι που το λένε view master...

Πληροφορίες: Η συγκέντρωση τροφίμων πραγματοποιείται στο χώρο της «Στάσης Βύρωνα», Χρυσοστόμου Σμύρνης 143 - 151, τηλ. 210 7613239, Δευτέρα-Σάββατο: 10:00 π.μ.-1:00 μ.μ., vironassolidarity.wordpress.com

Χριστίνα Τσαμουρά

Αλληλεγγύη Για Όλους

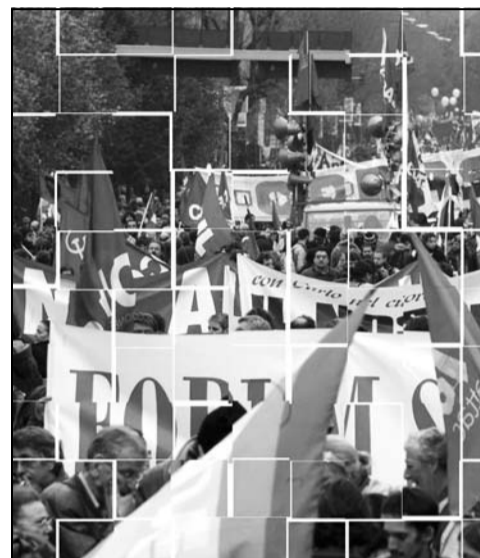
Με πρωτοβουλία του ΣΥΡΙΖΑ δημιουργήθηκε το σχήμα Αλληλεγγύη Για Όλους, με στόχο την υποστήριξη των υπάρχουσών δομών και δικτύων κοινωνικής αλληλεγγύης (κοινωνικά ιατρεία, φαρμακεία και παντοπωλεία, συλλογικές κουζίνες, κοινωνικά φροντιστήρια και ωδεία, νομική βοήθεια, δημιουργική απασχόληση παιδιών, εγχειρήματα αλληλέγγυας συνεργατικής οικονομίας κ.λπ.), τη δημιουργία νέων εκεί που δεν υπάρχουν, το συντονισμό παραγωγών και καταναλωτών, την ανταλλαγή εμπειριών μεταξύ διαφορετικών δομών και περιοχών, την καταγραφή σε πανελλαδικό πεδίο όλου αυτού του γαλαξία της έμπρακτης αλληλεγγύης κ.λπ.

Στο Αλληλεγγύη Για Όλους συμμετέχουν μέλη και μη μέλη του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ αποτελεί «καταστατική αρχή» του η υποστήριξη ανοιχτών (μη κομματικών) δομών, ανοιχτών τόσο σε όλους τους πολιτικούς χώρους της Αριστεράς και του κινήματος όσο και σε κάθε κοινωνικό χώρο ή μεμονωμένο άτομο που συμφωνεί με το τρίπτυχο Αλληλεγγύη-Αντίσταση-Αυτοοργάνωση.

Μέχρι τώρα έχουν πραγματοποιηθεί πολλές συνελεύσεις στην Αθήνα αλλά και την περιφέρεια, με πολύ αισιόδοξα αποτελέσματα, μέχρι το τέλος Νοεμβρίου θα λειτουργήσει το ομώνυμο σάιτ, ήδη έχουν ξεκινήσει η καμπάνια για τη συλλογή ελαιόλαδου για τους ανέργους και η διεθνής εκστρατεία για τη συλλογή φαρμάκων και τροφίμων, νοικιάστηκαν γραφεία στην Αθήνα (Ακαδημίας 74, 7ος όροφος) και λειτουργούν θεματικές ομάδες για την υγεία, την τροφή, την εκπαίδευση, τη νομική υποστήριξη, τον πολιτισμό και την αλληλέγγυα συνεργατική οικονομία.

Ν.Γ.

Συνάντηση ευρωπαϊκών κινημάτων και οργανώσεων στη Φλωρεντία

Τις 8-12 Νοεμβρίου θα γίνει στη Φλωρεντία η συνάντηση «10+10». Δηλαδή, δέκα χρόνια πίσω στις απαρχές του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, ένα είδος απολογισμού, αλλά και δέκα χρόνια μπροστά, τι κάνουμε απέναντι στην κρίση, την καταστολή, το φασισμό, την εκποίηση των κοινών αγαθών. Πώς συγκροτούμε μια διεθνιστική απάντηση απέναντι στη μεγαλύτερη επίθεση που έγινε ποτέ από το κεφάλαιο στην εργασία, τη φύση, τα ίδια τα σώματα των ανθρώπων.

Για μας αυτό είναι που έχει σημασία, η δημιουργία σε ευρωπαϊκό επίπεδο της απάντησης που αυτή τη στιγμή ουσιαστικά δεν υπάρχει. Είναι κομβικής σπουδαιότητας να μπορέσουμε να κινητοποιηθούμε σε όλη την Ευρώπη με άξονα το αλληλεγγύη - αντίσταση - αυτοοργάνωση ως δική μας πρόταση, πρόταση των κινημάτων για μια άλλη κοινωνική οργάνωση.

Η κατάσταση του ευρωπαϊκού κινήματος δεν είναι η καλύτερη, διότι σε διάφορες χώρες διαλύθηκαν ριζοσπαστικές οργανώσεις και υποκείμενα που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, όπως για παράδειγμα η

Κομμουνιστική Επανάσταση στην Ιταλία. Τη μια μέρα αναφώνησε ο Μπερτινόνι ότι ο ρεφορμισμός πέθανε (το 2002) και την επόμενη συμμετείχε στην κυβέρνηση στην Ιταλία, με αποτέλεσμα τη διάλυση όχι μόνο της Επανάστασης αλλά και της δυνατότητας που είχε το ιταλικό κίνημα να τα πάει καλά.

Η σημερινή πολιτική κατάσταση των ευρωπαϊκών κινημάτων ίσως –παραδόξως– να είναι πιο πίσω από αυτή του 2001, όμως η μάχη της αλληλεγγύης και της αντίστασης πρέπει να δοθεί με πανευρωπαϊκούς όρους και κυρίως στο Νότο. Στη Φλωρεντία δεν θα γίνει φόρουμ, θα γίνει μια πρώτη συνάντηση του κινήματος και έχει ενδιαφέρον ότι με τον τρόπο τους θα είναι εκεί και οι «πλατείες» και τα occupy κινήματα και ό,τι καινούργιο έφερε η ταξική - κοινωνική αντίσταση στην κρίση και στους υπαίτιους της.

Τίποτα στην Ιστορία δεν είναι γραμμικό και τίποτα δεν είναι παρθενογένεση. Ό,τι άφησε πίσω του το Φόρουμ είναι μια πολύτιμη παρακαταθήκη για το σήμερα.

Η συζήτηση στη Φλωρεντία, που ήδη θα έχει τελειώσει όταν θα δημοσιευτεί αυτό το κείμενο, θα επικεντρωθεί

στους άξονες:

- Δημοκρατία στην Ευρώπη - αντίσταση στο νεοφασισμό.
- Οικονομία, χρέος, πολιτικές λιτότητας και εναλλακτικές πολιτικές.
- Εργασία και κοινωνικά δικαιώματα.
- Κοινά αγαθά και δημόσιες υπηρεσίες.
- Μεσόγειος στην Ευρώπη και στον κόσμο (γεωπολιτικές εξελίξεις, ειρήνη στη Νότια Ευρώπη, αραβικές κινητοποιήσεις και επαναστάσεις).

Μέσα σε όλα αυτά θα παρθούν και αποφάσεις για τις μελλοντικές κινητοποιήσεις και θέλουμε να πιστεύουμε πως εν σπέρματι μπορεί να περιγραφεί μια κοινή στρατηγική. Η πρόταση που κάνουν ευρωπαϊκά συνδικάτα και κινήματα μετά τη Φλωρεντία να γίνει αντίστοιχη συνάντηση στην Αθήνα την άνοιξη του 2013, όπου θα αποφασιστούν βασικά αιτήματα, διεκδικήσεις και αγώνες σε όλη την Ευρώπη απέναντι στο κεφάλαιο, το νεοφιλελευθερισμό, το φασισμό, είναι ο σημαντικότερος λόγος για τη συμμετοχή του Δικτύου σε αυτή την υπόθεση.

Κυριακή Κλοκίτη

Ενάντια στο φασισμό σήμερα... στον καπιταλισμό πάντα

Είμαστε αναγκασμένοι να μιλήσουμε ξανά για το φασισμό, να αναδειξουμε τις διασυνδέσεις του με το θεσμικό και κοινωνικό ρατσισμό, τις κοινωνικές ανισότητες, τις ιεραρχήσεις, την ανεργία, τη φτώχεια, το φόβο και το ατομικό βόλεμα.

Μεγάλη κουβέντα και είμαστε ακόμα στην αρχή. Αργήσαμε να την ανοίξουμε και δυσκολευόμαστε τώρα, καθώς πρέπει να αναλύσουμε τη ζοφερή πραγματικότητα, να δομήσουμε αντιφασιστικό λόγο και κυρίως να δράσουμε άμεσα.

Θα ανοίξουμε τη συζήτηση με αφετηρία την ερμηνεία του φασισμού ως γέννημα-θρέμμα μιας διαδικασίας υποτίμησης της εργατικής τάξης μέχρι του σημείου της μαζικής εξόντωσής της. Διαδικασία που εκπορεύεται και εφαρμόζεται από το κράτος, το οποίο κάνει τους λογαριασμούς του στις πλάτες «περιτών και ανεπαρκών» ανθρώπων (μετανάστες αρχικά, ντόπιοι στη συνέχεια). Προφανώς δεν πρόκειται για τυχαία, αλλά για σχεδιασμένη διαδικασία. Οι κρατικές υπηρεσίες ελέγχουν, διαιρούν και κυρίως επιτηρούν τη φτώχεια, στρώνοντας έτσι το έδαφος στον κοινωνικό κανιβαλισμό, στον εκφασισμό της κοινωνίας (οι μετανάστες «μας μολύνουν» κτλ) και στην οργανωμένη συμμορία τραμπούκων της Χ.Α. που μετεξελίχθηκε, εν μία νυκτί, σε πολιτικό κόμμα (οργανωμένη κατασταλτική δύναμη).

Θα σταθούμε στο θέμα του εκφασισμού ενός τμήματος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς η φτωχοποίηση που γεννά η καπιταλιστική κρίση είναι μεν ένα στοιχείο ερμηνείας του, παραμένει ανεπαρκές δε, αν δεν συμπληρωθεί από την ανυπαρξία του ταξικού ανταγωνισμού. Η Αργεντινή, για παράδειγμα, πέρασε μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις στην ιστορία της χωρίς να οδηγηθεί στο φασισμό, αντίθετα ανέδειξε καταλήψεις εργοστασίων, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και συνελεύσεις γειτονιάς

με πλούσιο λόγο και δράση για την κοινωνική χειραφέτηση. Κάποιο ρόλο θα έπαιξαν σε αυτό οι απεργίες διαρκείας των εργαζομένων και οι κινητοποιήσεις των ανέργων.

Όμως, η καπιταλιστική κρίση και η απουσία ταξικού ανταγωνισμού εξακολουθούν να μη δίνουν ικανοποιητική απάντηση στο βασανιστικό ερώτημα που ανακύπτει μετά τις τελευταίες εκλογές: Πώς πείστηκε το 7% των ψηφοφόρων να στηρίξει και να φέρει στη βουλή τη νεοναζιστική οργάνωση της Χ.Α.; Δεν θα μπορούσε, λόγω χάρη, αυτό το 7 ή 15% να βολευτεί με τους Ανεξάρτητους Έλληνες, το ΛΑΟΣ και τις φασιστικές πολιτικές του Λοβέρδου και του Χρυσοχοϊδης;

Προφανώς, αυτό το κομμάτι της κοινωνίας (κατά βάση μικροαστική) φαίνεται να είναι ιδιαίτερα δεκτικό στα μηνύματα «ανθρωποφαγίας», γιατί πορεύτηκε με περισσότερους φόβους, εξοικειώθηκε με το ρατσισμό, ανέχτηκε και κυρίως επωφελήθηκε αρκετά από την υποτίμηση της εργασίας των «παράνομων» μεταναστών τα προηγούμενα είκοσι χρόνια. Τώρα που οι δυνατότητες ατομικής ευμάρειας εξανεμίζονται, πεισμένοι κάποιοι για το ότι η κρίση δημιουργήθηκε από τους μετανάστες και από τους διεφθαρμένους πολιτικούς, επιλέγουν το στρατόπεδο του «ισχυρού, αντισυστημικού με τα καθαρά χέρια». Αν τώρα αυτά χαιρετούν πού και πού ναζιστικά, καμιά σημασία δεν έχει.

Ως εδώ, θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσοι πόνταραν στην υποτίμηση της εργασίας και της ζωής, στο ρατσισμό και το φόβο, έπαιξαν και κέρδισαν... προς το παρόν.

Σειρά μας τώρα.

Ο εκκωφαντικός φασιστικός μονόλογος πρέπει να σταματήσει. Και μάλλον πως αυτό δεν είναι απλά και μόνο θέμα «οικονομικού ορθολογισμού». Εμείς, αριστεροί και αναρχικοί, θα πρέπει να οργανώσουμε την αντιφασιστική μας δράση όχι ως μια ακόμα τάση του κινήματος, αλλά ως ζήτημα αν-

θρώπινης και πολιτικής επιβίωσης. Στόχος μας η δημιουργία ενός μετώπου όχι διά αντιπροσώπων ούτε ως λίστα υπογραφών, παρατάξεων και οργανώσεων. Όποιος-α μιλάει για αντιφασιστικό μέτωπο θα πρέπει να είναι εκεί όπου χτίζεται. Θα απευθυνόμαστε στους σιωπηλούς εχθρούς

νιες αντιπληροφόρησης (κείμενα, αφίσες, συνθήματα, συζητήσεις) σε γειτονιές, χώρους δουλειάς και σχολεία, εστιάζοντας τον αντίλογό μας στο μεταναστευτικό χωρίς στρογγυλέματα, στο ρατσισμό, το σεξισμό και τον εθνικισμό.

2. Σύνδεση της αντιφασιστικής

του φασισμού με στόχο την ενεργοποίησή τους. Θα αφήσουμε στην άκρη για την ώρα τους «πλανημένους ψηφοφόρους», τους «γοητευμένους απ' το φασισμό» και θα στραφούμε σε αυτούς-ές που, αν και νιώθουν το ζόφο που πλανιέται πάνω απ' τα κεφάλια μας, παραμένουν μούδιασμένοι και βουβοί.

Παρά τις όποιες αβεβαιότητες ως προς το βάθος και το μέγεθος του εκφασισμού της κοινωνίας, ως προς το πώς κατασκευάστηκε ο λαϊκιστικός ολοκληρωτισμός και ποιους εξυπηρετεί, δεν έχουμε καμιά αμφιβολία για την αναγκαιότητα συσπείρωσης, οργάνωσης και αντίστασης στη βαρβαρότητά του. Δεν θα περιμένουμε να περάσει από μπροστά μας η ιστορία για να δούμε αν επαληθεύτηκαν οι αναλύσεις μας.

Συλλογικότητες, στέκια, πολιτικές και μεταναστευτικές οργανώσεις, καλλιτεχνικές ομάδες, σωματεία, κόμματα, που μιλούν και κινητοποιούνται σε αντιφασιστική κατεύθυνση, δημοκρατικά κομμάτια της κοινωνίας οφείλουμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας μέσα από αντιφασιστικές συνελεύσεις στη βάση των παρακάτω πεδίων δράσης:

1. Αποδόμηση του φασιστικού λόγου ως «αντισυστημικού και αμόλυντου» με μαζικές καμπά-

δράσης με εργατικούς αγώνες και κινητοποιήσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση κοινωνικών αγαθών. Ο αντιφασιστικός αγώνας δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο υπόθεση του «χώρου».

3. Προώθηση δικτύων αλληλεγγύης (ελεύθερα μαθήματα, κοινωνικές κουζίνες, κοινωνικά ιατρεία, ομάδες δράσης ενάντια σε εξώσεις, διακοπή παροχών ρεύματος, νερού κ.τ.λ.) όχι για να «μάθουμε να ζούμε με την κρίση», αλλά μέσα από συλλογικές διαδικασίες και δεσμούς αλληλεγγύης να παλέψουμε μαζί στο δρόμο, στη γειτονιά, το χώρο εργασίας, δημιουργώντας έτσι το πρόπλασμα της κοινωνίας που οραματιζόμαστε.

4. Συγκρότηση ενός δικτύου άμεσης κινητοποίησης ενάντια σε πογκρόμ, φασιστοσυνάξεις και άνοιγμα γραφείων της Χ.Α.

Με άλλα λόγια, **ο αντιφασιστικός αγώνας θα πρέπει να είναι ενωτικός, μαζικός, πολύμορφος και επίμονος**. Η επιτυχία ή η αποτυχία του έχει να κάνει με πολλά. Σίγουρα όμως σχετίζεται και με το πόσο πλούσιες ή φτωχές είναι οι συλλογικές μας σχέσεις και οι δομές που τις στηρίζουν.

Ο δρόμος είναι μακρύς και ο καθένας μόνος του χαμένος.

Τασούλα Χεππάκη

αποφύεις

Μεταναστευτικό:

Το εκτεταμένο πογκρόμ με το σαρκαστικό τίτλο «Ξένιος Ζευς», πολυπροβελημένο, τηλεοπτικά άγριο και επιδεικτικό, αποδείχθηκε γρήγορα καταλυτικό για τον εμπνευστή του και την επιχειρηματολογία του. Ούτε ένας στους δέκα μετανάστες που προσαχθήκαν δεν δικαίωσε την πολυδάπανη επιχείρηση, καθώς από τις 48.276 προσαγωγές (3/11/12) 3.560 μόνο βρέθηκαν χωρίς χαρτιά και ακόμα λιγότεροι κατέληξαν στα στρατόπεδα του Δένδια.

Η πολεμική των αριθμών έμεινε άοπλη και ξεδοντιασμένη.

Όμως, το εγχείρημα αποδείχθηκε αποτελεσματικό στην προπαγανδιστική του λειτουργία. Οι κάτοικοι της πόλης εθίστηκαν να βλέπουν ταπεινωμένους ανθρώπους να σέρνονται στις κλούβες, να αποδέχονται τις εισβολές ενόπλων στα λεωφορεία και στα σπίτια, να συμβιώνουν με ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης δίπλα τους, με εκατοντάδες ανθρώπους κρεμασμένους στα συρματοπλέγματα χωρίς να ανησυχούν, παρά μόνο ίσως για

την αξία της περιουσίας τους.

Ο όρος «λαθρομετανάστης», με όλο το απαξιώτικο του φορτίο, μπήκε επιθετικά στο λεξιλόγιο, η βία, η άγρια καταστολή, οι εξευτελισμοί και οι εντεινόμενες ρατσιστικές επιθέσεις βρήκαν πεδίο ανοχής ή και νομιμοποίηση στη συνείδηση των πολλών. Η επιχείρηση του άξενου Δία λειτούργησε σαν μια καλή διαφημιστική εκστρατεία της κρατικής βίας και του ρατσισμού και πέτυχε το σκοπό της.

Μέσα στο ζοφερό τοπίο των διώξεων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των καθημερινών επιθέσεων, καταγράφονται τα νέα επίδικα του μεταναστευτικού ζητήματος.

Η μετανάστευση είχε αλλάξει ήδη χαρακτηριστικά. Η εικόνα που κατέγραφε η φιλιπινέζα οικιακή βοηθός στα τέλη του '80, ο ακούρατος Αλβανός του '90, ο ολυμπιακός εργάτης του 2004 αντικαταστάθηκαν από τον ανέστιο ασιάτη πρόσφυγα, τον εγκλωβισμένο έξω από τα σύνορα μιας αδιάλλακτης Ευρώπης.

Το μεταναστευτικό, από παράμετρος της οικονομομετρίας, που αφορούσε τα οικονομι-

κά μεγέθη, τις εργασιακές στατιστικές, τα ασφαλιστικά ταμεία και την οικονομία των νοικοκυριών, έγινε βασικός παράγοντας επηρεασμού των κοινωνικών εξελίξεων και των πολιτικών συσχετισμών.

Στο έδαφος που προετοίμασε ο νομιμοποιημένος θεσμικός ρατσισμός (ο πιο αδιάντροπος στην Ευρώπη) και οι πολιτικές αποτροπής και αποκλεισμού, άνοιξε ένα ευρύ πεδίο για τον κοινωνικό κανιβαλισμό και την ανθρωποφαγία και μια δράκα βρικόλακων ήρθε να καταλάβει το χώρο και να επιβάλει τους όρους του διαλόγου, να καθορίσει την ατζέντα της πολιτικής στο κοινωνικό ζήτημα.

Το μεταναστευτικό έγινε εργαλείο διαχείρισης της υποταγής μιας κοινωνίας εξαπλημένης από τη ραγδαία υποβάθμιση, που καλείται να εμπεδώσει τα μηνύματα του φόβου και να πειθαρχήσει στα παραγγέλματα των καναλαρχών, των αφεντικών και των υποτακτικών τους.

Μέσα σ' αυτό το τοπίο τα αυτονόητα δικαιώματα στην ένταξη, την υγεία, την κατοικία, τη δουλειά, την εκπαίδευση των

Η δημιουργία εξιλαστήριων θυμάτων είναι προσφιλής πρακτική των μηχανισμών που στηρίζουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, κάθε φορά που η οξύτητα του ταξικού ανταγωνισμού αποδυναμώνει τις παραδοσιακές δομές αυτόματης κοινωνικής εμπέδωσης της κυρίαρχης ιδεολογίας. Αυτό συμβαίνει κυρίως σε περιόδους μεγάλης οικονομικής κρίσης, όταν το προϋπάρχον «κοινωνικό συμβόλαιο» τίθεται υπό αίρεση, κλυδωνίζοντας τις ισορροπίες του πολιτικού συστήματος. Τότε τα στοιχεία «δημοκρατικότητας» της αστικής διακυβέρνησης υποχωρούν, η άγρια καταστολή χωρίς αναστολές προβάλλει ως αναγκαία λύση για τη διάσωση των συμφερόντων των κυρίαρχων και η κατασκευή ενός εσωτερικού εχθρού - αποδιοπομπαίου τράγου είναι περισσότερο από ποτέ επιβεβλημένη για τη διαίρεση των «από κάτω».

Η άνοδος της ναζιστικής Χρυσής Αυγής, της οποίας η «αντισυστημικότητα» έγκειται όχι σε μια σύγκρουσή της με τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αλλά στην αντιπαράθεσή της με τα ενυπάρχοντα στοιχεία δημοκρατικότητας του πολιτεύματος, είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό απότοκος μιας τέτοιας πρακτικής. Είναι αποτέλεσμα της απαξίωσης κάθε στοιχείου κοινωνικής διεκδίκησης, αλλά και της συστηματικής καλλιέργειας κλίματος ρατσισμού και μισαλλοδοξίας από τους επικοινωνιακούς θεσμούς που υπηρέτησαν μία βαθύτατα

Ο ρατσισμός βλάπτει

διεφθαρμένη πολιτική και οικονομική ελίτ. Η οποία, αφού αποκόμισε τα μέγιστα δυνατά κέρδη από την ασύδοτη κυριαρχία των αγορών που επέβαλε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, επιτίθεται τώρα στην κοινωνία και αποδομεί πλήρως εργασιακά δικαιώματα και κοινωνικές κατακτήσεις, εκτινάσσοντας στα ύψη την ανεργία και δημιουργώντας όρους μαζικής εξαθλίωσης.

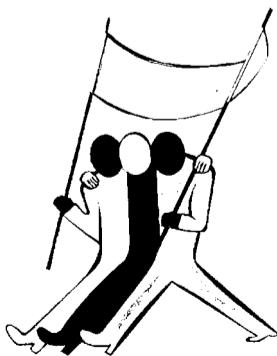
Σε αυτό το πλαίσιο, η υιοθέτηση από ένα τμήμα της κοινωνίας βίαιων ξενοφοβικών αντανάκλαστικών επιβεβαιώνει τη γνωστή ρήση ότι «ο ρατσισμός είναι ο πολιτισμός των ηλιθίων». Κι αυτό γιατί:

1) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν ευθύνονται για την οικονομική κρίση, είναι όμως θύματα της πολιτικής της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, που προξενεί πολέμους και διαμορφώνει όρους ανθρωπιστικών καταστροφών. Αυτά είναι που δημιουργούν τις μεταναστευτικές ροές. Αν δεν καταπολεμηθούν τα αίτια, οι μεταναστευτικές ροές θα αυξάνονται διαρκώς, καθώς όλο και περισσότεροι άνθρωποι (συμπεριλαμβανομένων Ελλήνων) θα αναγκάζονται να παίρνουν το δρόμο της αναζήτησης μιας καλύτερης μοίρας σε άλλες χώρες.

2) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν ευθύνονται για καμία παράμετρο της οικονομικής κρίσης. Όμως η υπέρμετρη εκμετάλλυσή τους όλα τα προηγούμενα χρόνια απέδειξε ότι η ύπαρξη ενός πάμφθηνου εργατικού δυναμικού δεν φέρνει κανενός είδους κοινωνική ανάπτυξη. Αντιθέτως, εθίζει την κοινωνία στην ιδέα ότι είναι δυνατή η ύπαρξη ανθρώπων χωρίς δικαιώματα. Η αποστέρηση των δικαιωμάτων των μεταναστών λειτούργησε προδρομικά για την επέκταση της υπερεκμετάλλευσης και της αποστέρησης των δικαιωμάτων στο σύνολο των εργαζομένων.

3) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν ευθύνονται για την οικονομική εξαθλίωση της ελληνικής κοινωνίας, ο ρατσισμός όμως αποπροσανατολίζει και διχάζει τους «από κάτω». Αποπροσανατολίζει γιατί συγκαλύπτει τους πραγματικούς υπαίτιους της κρίσης και διχάζει γιατί δεν επιτρέπει την ανάπτυξη κοινών αγώνων όλων των εργαζομένων. Συνεπώς, ωφελεί το μεγάλο κεφάλαιο.

4) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν ευθύνονται για την κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων, αλλά η διατήρησή τους σε καθεστώς παρανομίας ενισχύει τη «μαύρη» ανασφάλιστη εργασία. Οι μετανάστες και οι

στα χαρακώματα...

παιδιών, την ιθαγένεια, που παλέψαμε τις προηγούμενες δεκαετίες έγιναν ξαφνικά πολυτέλεια, όταν και τα πιο στοιχειώδη μπήκαν σε κρίση και αμφισβήτηση: το δικαίωμα στην ύπαρξη, τη σωματική ακεραιότητα, το ψωμί, την αξιοπρέπεια, τη φυσική ελευθερία.

Γιατί ο αντίπαλος βάζει τους δικούς του όρους σε ένα πεδίο που είχαμε συνηθίσει να ηγεμονεύει η Αριστερά. Και δεν είναι μόνο ο κρατικός ρατσισμός και τα γενικευμένα αστυνομικά πογκρόμ, η ακροδεξιά αντιμεταναστευτική ρητορεία που επιβάλλεται στον πολιτικό λόγο, δεν είναι μόνο τα ναζιστικά τάγματα εφόδου που συνεχίζουν ανενόχλητα την εγκληματική τους δράση και η πρωτοφανής ταύτιση της αστυνομίας με τους δράστες, είναι η ανοχή και αποδοχή από ευρύτερα κοινωνικά ακροατήρια, αν όχι της βίας και των ρατσιστικών εκκαθαριστικών επιχειρήσεων, το λιγότερο της εκτεταμένης καταστολής και διατίμησης της ανθρώπινης ζωής και αξίας.

Σήμερα πια, με τις συνέπειες της κρίσης να συνθλιβουν όλο και πιο διευρυμένα κοινωνικά στρώματα, ακόμη περισσότερο απ' ό,τι

χθες, οι όροι της συζήτησης για το μεταναστευτικό έχουν επιδεινωθεί.

Σήμερα παρά ποτέ, το επιχείρημα υπέρ του μετανάστη γίνεται δύσκολο και επικίνδυνο, βυθίζοντας συχνά την Αριστερά στην αμηχανία.

Το πρόβλημα της μετανάστευσης είναι πρόβλημα της φτώχειας και της ανισότητας. Κι ο πόλεμος ενάντια στους μετανάστες είναι πόλεμος ενάντια στους φτωχούς.

Το επίδικο για την Αριστερά δεν είναι η υπεράσπιση της μετανάστευσης ως τέτοιας, μιας ιστορίας ανθρώπινου καταναγκασμού, εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης, τόσο στην αφηρητή όσο και στη διαδρομή της. Το επίδικο για την Αριστερά είναι η υπεράσπιση του μετανάστη ως μέλους της κοινότητας που πλήττεται, η αντίσταση στις πολιτικές της φτώχειας, της φτώχυνσης και της υποταγής.

Υπεράσπιση του μετανάστη ως μέλους της κοινότητας, όχι στη βάση της ανθρωπιάς και του ανθρωπισμού (που οδηγεί στην αποδοχή της ανισότητας), αλλά στη βάση του αιτήματος για κοινωνική δικαιοσύνη, όχι στη βάση της ανοχής (που υποτιμά και μειώνει),

αλλά σ' αυτή της ισότιμης συμμετοχής, όχι στη βάση της κοινωνικής πρόνοιας (που εγκλωβίζει, απομονώνει και ενισχύει την αντίθεση), αλλά σ' αυτή της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Και καθώς η εποχή κάνει επίδικο το κρίσιμο στις μέρες μας ζήτημα της «ασφάλειας», δεν έχουμε παρά να απαντήσουμε ότι η ασφάλεια είναι αγαθό του πολίτη, που όμως δεν περιφρουρείται με τη βία και την καταστολή αλλά με την ασπίδα που φτιάχνει η κοινωνική συνοχή (όσο κι αν το περιεχόμενο είναι πολλές φορές παρεξηγημένο). Και η κοινωνική συνοχή δεν χτίζεται με βαρβαρότητα, διακρίσεις και αποκλεισμούς. Χτίζεται με την αλληλεγγύη.

Ο πόλεμος των συνόρων μεταφέρθηκε στις πόλεις και στις γειτονίες μας και σπίνει κοινωνικά σύνορα εξίσου με τα άλλα αιματηρά και επικίνδυνα. Μπορεί ο δρόμος μπροστά μας να είναι μακρύς αλλά πρέπει να δώσουμε αδιαπραγμάτευτα τη μάχη από τα ίδια χαρακώματα.

Γιάννα Κούρτοβικ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΑ

και τους Έλληνες

πρόσφυγες δεν ευθύνονται ούτε για την κλοπή των αποθεματικών και την καταλήστευση των πόρων των ασφαλιστικών μας ταμείων. Πολύ περισσότερο, δεν ευθύνονται για την κατάρρευση του συστήματος υγείας. Όμως η μαύρη ανασφάλιστη εργασία ενισχύει τη φοροδιαφυγή και την εισφοροδιαφυγή των εργοδο-

τών. Συνεπώς, ωφελεί το μεγάλο κεφάλαιο και βλάπτει τους πόρους για την υγεία.

5) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν είναι εγκληματικές προσωπικότητες, αλλά η διατήρησή τους σε καθεστώς παρανομίας δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη παραβατικότητας και εγκληματικότητας, ό-

πως σε κάθε άνθρωπο που στερείται τα στοιχειώδη για την επιβίωση του ίδιου και της οικογένειάς του. Η ασφάλεια είναι απαραίτητο δικαίωμα, αλλά η παραβατικότητα και η εγκληματικότητα θα αυξηθούν και ανάμεσα στους Έλληνες όσο θα εντείνεται η κοινωνική εξαθλίωση. Επιπλέον, το οργανωμένο έγκλημα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς διασυνδέσεις με τα σώματα ασφαλείας και χωρίς γηγενείς «προστάτες». Συνεπώς, η νομιμοποίηση των μεταναστών και η συνειδητοποίηση της αξίας της αλληλεγγύης είναι αναγκαία συνθήκη για την εμπέδωση της ασφάλειας.

6) Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες δεν ευθύνονται για την άνοδο του φασισμού και την περιστολή των δημοκρατικών στοιχείων του πολιτεύματος, αλλά ο «Ξένιος Δίας» νομιμοποιεί τη Χρυσή Αυγή, καθώς έχουν κοινές πρακτικές βίας και ρατσιστικής αντιμετώπισης.

7) Τέλος, εάν τα λεφτά που δίνονται για τη FRONTEX, τις απελάσεις, τη δημιουργία τείχους στον Έβρο και στρατοπέδων συγκέντρωσης σε όλη την Ελλάδα διοχετεύονταν για τη δημιουργία κοινωνικών υποδομών στήριξης Ελλήνων και μεταναστών, αυτό θα δημιουργούσε και όρους ανάσχεσης της παραβατικότητας, αλλά και θα ήταν εξαιρετικά ανακουφιστικό για ντόπιους και αλλοδαπούς που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα.

Μάνια Μπαρσέφσκη

Κλίμα κρατικής τρομοκρατίας εξαπολύει η κυβέρνηση

Όλοι όσοι συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις τα τελευταία δύο χρόνια, αλλά και κάθε παρατηρητής των πολιτικών εξελίξεων, αντιλαμβάνονται ότι οι μηχανισμοί καταστολής, αν και ποτέ δεν αποτέλεσαν υποδείγματα δημοκρατικής λειτουργίας, ωστόσο εκσυγχρονίζονται προς το αυταρχικότερο, εξοπλίζονται σαν αστακοί, όλο και πιο συχνά παραβιάζουν τα όρια της νομιμότητας στην εκτέλεση των «καθηκόντων» τους και γενικά αναβαθμίζουν ιλιγγιωδώς τον κατασταλτικό τους ρόλο.

Η ένταση της αστυνομοκρατίας και του αυταρχισμού οφείλονται στην ανάγκη του κράτους και της κυρίαρχης τάξης να διαθέτουν έναν αποτελεσματικό «ένοπλο βραχίονα» για να αντιμετωπίσουν τη λαϊκή οργή που προκαλεί η μνημονιακή λαίλαπα. Συγχρόνως, η κυβέρνηση επιστρατεύει τη θεωρία των άκρων και εξισώνει τη ρατσιστική δολοφονική βία της Χρυσής Αυγής με τις κοινωνικές αντιστάσεις και διαδηλώσεις. Βέβαια, στην πράξη, επιφυλάσσει την ένταση της καταστολής για τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ενώ δείχνει απλόχερη ανοχή - ασυλία στους δολοφόνους φασίστες της Χρυσής Αυγής.

Οι αλλαγές στο στιλ λειτουργίας και δράσης των κατασταλτικών μηχανισμών την τελευταία περίοδο είναι σε γενικές γραμμές οι παρακάτω:

1. Η αποθέωση του δόγματος της μηδενικής ανοχής

Οι μαζικές προληπτικές προσαγωγές διαδηλωτών πριν από τις μεγάλες συγκεντρώσεις έχουν γίνει πια καθεστώς, με θύματα εκατοντάδες κάθε φορά διαδηλωτές που επιλέγονται με βάση την εξωτερική τους εμφάνιση ή τη «γνώση» που έχει κάθε ασφαλίτης για το ποιόν του προσαγόμενου.

Ο υπερβάλλον ζήλος των διμοιριών των ΜΑΤ εκδηλώνεται σε κάθε πορεία και συγκέντρωση με ξυλοδαρμούς κατά δικαίων και αδικών, συχνά χωρίς να υπάρξει πρόκληση. Η κατάχρηση και ανεξέλεγκτη χρήση δακρυγόνων και άλλων χημικών έχει γίνει κομμάτι της καθημερινότητας τις μέρες των μεγάλων κινητοποιήσεων στο κέντρο της Αθήνας.

Έχουμε, επίσης, το φαινόμενο της κατευθείαν επίθεσης μοτοσυκλετιστών των ομάδων ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ εναντίον της μάζας των διαδηλωτών, που παλαιότερα οδήγησε σε σοβαρότατο τραυματισμό της διαδηλώτριας Α. Κουτσουμπού και παράλληλα να προκαλέσει το θάνατό της.

Το δόγμα της μηδενικής ανοχής εφαρμόστηκε επίσης με τις βίαιες επιθέσεις και ανακαταλήψεις χώρων δουλειάς, που συνοδεύτηκαν από συλλήψεις των συνδικαλιστών στη Χαλυβουργία και στη ΔΕΗ, όπως και με τις συλλήψεις των συνδικαλιστών του Σκαραμαγκά στο προαύλιο του Υπουργείου Άμυνας. Σε

εφαρμογή του ίδιου δόγματος είχαμε τις επιθέσεις και εκκενώσεις, από μεγάλο αριθμό αστυνομικών δυνάμεων, της κατάληψης Δέλτα στη Θεσσαλονίκη και του αυτόνομου στεκιού Μπαρούτι στη Βέροια, που οδήγησαν σε μαζικές συλλήψεις.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της μεγάλης διαδήλωσης του Οκτωβρίου στις Σκουριές της Χαλκιδικής ενάντια στα μεταλλεία χρυσού, όπου το κατασταλτικό πακέτο εφαρμόστηκε ολοκληρωτικά: απαγόρευση της διαδήλωσης από τον αστυνομικό διευθυντή της περιοχής, σωματικός έλεγχος σε μέλη του ΣΥΡΙΖΑ που επέβαιναν σε λεωφορείο με κατεύθυνση τη διαδήλωση και προσαγωγή δύο μελών του επειδή κατείχαν αντιασφυξιγόνες μάσκες, ρίψη δακρυγόνων μέσα σε ιδιωτικά αυτοκίνητα που κινούνταν προς τις Σκουριές, λυσαλαέα επίθεση στη διαδήλωση που υποχωρούσε μετά τις αλληπαλλήλες επιθέσεις με γκλομπ και δακρυγόνα, μαζικές συλλήψεις, επιθέσεις σε ανθρώπους ανεξαρτήτως ηλικίας μέσα σε αυτοκίνητα, ξυλοδαρμός βουλευτήνας του ΣΥΡΙΖΑ ακόμη και όταν δήλωσε την ιδιότητά της στον ασφαλίτη έξω από το αστυνομικό τμήμα, εξολοκλήρου συγκάλυψη - αποσίωψη της υπόθεσης απ' όλα τα καθεστωτικά ΜΜΕ.

2. Η χρήση των βασανιστηρίων

Είναι γνωστό ότι σε αστυνομικά τμήματα ασκείται βία τόσο σε ποινικούς όσο και σε μετανάστες κρατούμενους. Είναι τρανταχτή η περίπτωση βασανισμού σε άτομα που έχουν συλληφθεί για πολιτική δράση, αυτή που αφορά τους αντιφασίστες της μοτοπορείας που συνεπλάκησαν με χρυσαυγίτες.

Ο υπουργός ΠροΠο Δένδιας επιμένει ανερευθίρα να το αρνείται, ενώ έχει υπάρξει ιατροδικαστική έκθεση για τραύματα σοβαρά, καταγγελία στη Βουλή, δημοσιεύματα σε έγκυρες εφημερίδες του εξωτερικού, όπως ο Guardian. Ακόμη περισσότερο, έχει αρνηθεί να γίνει ΕΔΕ. Στη συνέχεια, όμως, υπήρξε και μια άλλη ενδιαφέρουσα εξέλιξη: Η διοίκηση της ΝΕΤ κατάργησε εν μία νυκτί την εκπομπή «Πρωινή ενημέρωση», επειδή οι δύο παρουσιαστές της, οι δημοσιογράφοι Κ. Αρβανίτης και Μ. Κασιμίη, άσκησαν κριτική στον υπουργό, επειδή, ενώ αρχικά απείλησε με μίνυση τον Guardian, στη συνέχεια ποιήσε την νήσσαν, προφανώς θέλοντας να αποφυγει τη διεθνή γελοιοποίηση μπρος στα συντριπτικά στοιχεία.

Η υπόθεση είναι πολύ πιο σοβαρή, αν σκεφτεί κανείς ότι τα βασανιστήρια σε μια αστυνομική υπηρεσία δεν γίνονται «ιδιωτικά», αλλά γίνονται αυτόματα αντιληπτά από αρκετούς αστυνομικούς. Αυτό το γεγονός αποδεικνύει τη διείσδυση παρακρατικών φασιστικών θυλάκων στην αστυνομία, την αυτονομισή τους αλλά και τη συγκάλυψη της δράσης τους από την υπηρεσία.

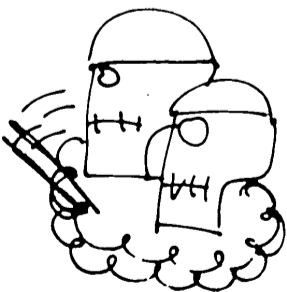
Η διείσδυση του φασισμού στο προσωπικό των σωμάτων ασφαλείας είναι κοινό μυστικό και έχει εκδηλωθεί σε πάρα πολλές περιπτώσεις. Άνδρες των ΜΑΤ που φέρουν στη στολή φασιστικά σήματα, άλλοι που χρησιμοποιούν τα γκλομπ ανάποδα, επιθέσεις σε διαδηλωτές χωρίς διαταγή των επικεφαλής αξιωματικών, πιέσεις σε μετανάστες να μην υποβάλλουν μηνύσεις για ρατσιστικές επιθέσεις, με αποκορύφωμα το Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα, όπου οι φασίστες της περιοχής μπεινοβγαίνουν ανενόχλητοι σαν στο σπίτι τους, προηλακίζοντας και δικηγόρους που συνηγορούν υπέρ των δικαιωμάτων μεταναστών, όπως στην περίπτωση της Ι. Κούρτοβικ ή την απελευθέρωση εκ μέρους του κοινοβουλευτικού εκπροσώπου της Χ.Α., Παπά, ενός ομοϊδεάτη του μέσα από κλούβα των ΜΑΤ σαν να μη συμβαίνει τίποτε, στα πρόσφατα επεισόδια στο θέατρο Χυτήριο.

3. Ο εξοπλισμός της αστυνομίας με σύγχρονα τεχνικά μέσα

Η αστυνομία πρόσφατα προμηθεύτηκε οχήματα που εκτοξεύουν πίδακες νερού εναντίον των διαδηλωτών, καθώς και τον περίφημο μεταλλικό φράχτη ειδικής κατασκευής, που τοποθετείται μπροστά από τη Βουλή. Ο Δένδιας επισκέφτηκε πρόσφατα το Ισραήλ, όπου ενημερώθηκε από τους πρυτάνεις της καταστολής για όλες τις σύγχρονες καινοτομίες γύρω από το θεάρεστο αυτό αντικείμενο. Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό ότι πυκνώνουν τα δημοσιεύματα εφημερίδων που αφορούν συζητήσεις στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης για προμήθεια συσκευών taser (ηλεκτροφόρες), πλαστικών σφαιρών και σκυλιών ειδικά εκπαιδευμένων να επιτίθενται σε διαδηλωτές. Είναι ακόμη πιο ανησυχητικό ότι επιστρατεύτηκαν στρατιωτικές δυνάμεις σε αστυνομικό ρόλο για την «περιφρούρηση» των φετινών παρελάσεων της 28ης Οκτωβρίου, όπως έγινε στη Θεσσαλονίκη.

Οποιαδήποτε άρχουσα τάξη και οποιοδήποτε κράτος που σκοπεύουν να διατηρήσουν την κυριαρχία τους όταν βλέπουν ότι τα περιθώρια συναίνεσης εκλείπουν — και ακριβώς αυτή είναι η κατάσταση σήμερα — έχουν μοναδική επιλογή την ένταση της καταστολής. Βέβαια, το κράτος έκτακτης ανάγκης προϋποθέτει θεσμοποιημένη περιστολή ή πλήρη κατάργηση πολιτικών δικαιωμάτων και λαϊκών ελευθεριών. Φυσικά, σήμερα δεν έχουμε να κάνουμε με κάτι τέτοιο, όμως έχουμε ήδη από νομοθετική άποψη, βήματα προς την κατεύθυνση αυτή, όπως παλιότερα με τον «αντιτρομοκρατικό» και τον κουκουλονόμο και, ασφαλώς, σαν πρακτική των μηχανισμών καταστολής, το κράτος εκτάκτου ανάγκης είναι ήδη εδώ. Το σύνθημα «Η χούντα δεν τελείωσε το '73» ασφαλώς δεν είναι τυχαίο.

Θόδωρος Φέστας

Φυλακές: ζητούμενο η επιβίωση

Από το στόχαστρο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που προωθούνται με πρόσχημα την κρίση χρέους και με όχημα τα μνημόνια, δεν γλιτώνει κανείς, όπως μας αποδεικνύουν περίτρανα σε καθημερινή πλέον βάση οι τρόικες εσωτερικού και εξωτερικού. Πολλώ δε μάλλον οι κρατούμενοι, οι οποίοι, εκτός από την απώλεια της ελευθερίας τους, έρχονται αντιμέτωποι με πρωτοφανή δεδομένα που θέτουν σε κίνδυνο πλέον και την ίδια τους την επιβίωση.

Η μείωση των κονδυλίων για τις φυλακές δεν έχει προηγούμενο. Την αδυναμία ουσιαστικής παρέμβασης, εξάλλου, παραδέχθηκε και ο ίδιος ο υπουργός Δικαιοσύνης, ο οποίος σε συνέντευξη τύπου που παραχώρησε πρόσφατα (Σεπτέμβριος 2012) τόνισε ότι ο προϋπολογισμός του υπουργείου έχει πλέον μειωθεί στα 550 εκ. ευρώ, από τα οποία 450 εκ. πάνε στους μισθούς. Με ό,τι περισσεύει, πρέπει να καλυφθούν όλες οι υπόλοιπες ανάγκες και αυτές δεν είναι μόνο οι ανάγκες των φυλακών και των κρατουμένων.

Στην καθημερινή ατζέντα των κρατουμένων βρίσκονται η συνεχής αύξηση του πληθυσμού των φυλακών, η μείωση της μερίδας των συσιτίων, η έλλειψη ή και παντελής απουσία ιατρών, η κατάργηση των κοινωνικών προγραμμάτων εντός των φυλακών, οι εξοντωτικές ποινές και προφυλακίσεις σε συνδυασμό με την επιβολή υπέρογκων εγγυήσεων και χρηματικών προστίμων κ.ά. Σε αυτό το τελευταίο πρέπει να σταθούμε λίγο παραπάνω μιας και η Ελλάδα εδώ και χρόνια πρωτοτυπεί αρνητικά, για ακόμα μια φορά, αφού επιβάλλει ταυτόχρονα ποινές κάθειρξης και χρηματικές ποινές, γεγονός που δημιουργεί ιδιαίτερα αλγεινή εντύπωση όταν ηγέτες του ίδιου του υπουργείου αναφέρουν ότι το 60% των κρατουμένων είναι άποροι με αδυναμία να προμηθευτούν είδη πρώτης ανάγκης, πόσο μάλλον να πληρώσουν τα εξοντωτικά χρηματικά πρόστιμα.

Σκλήρυνση της καταστολής και πολιτικάντικα παιχνίδια σε βάρος των αδύναμων

Οι μαζικές κοινωνικές αντιδράσεις στην εξοντωτική πολιτική των τελευταίων κυβερνήσεων έχουν οδηγήσει στην αύξηση της καταστολής του κράτους αλλά και στην «ανακάλυψη» αποδιοπομπαίων τράγων με σκοπό να διοχετεύσουν αλλού την κοινωνική οργή. Έτσι βλέπουμε αθρόες συλλήψεις και προφυλακίσεις διαδηλωτών, πανελλαδικές επιχειρήσεις εναντίον μεταναστών (βλέπε

Ξένιος Ζευσ), σύλληψεις, διαπόμπευση και φυλακίσεις τοξικοεξαρτημένων, εκδιδόμενων, θυμάτων τράφικινγκ, οροθετικών με πρόσχημα ότι απειλούν την κοινωνική συνοχή και δημιουργούν «εστίες μόλυνσης», σε μια προσπάθεια κράτους και πολιτείας να τους επιρρίψουν την ευθύνη για όλα τα δεινά.

Έχουμε, λοιπόν, τη δημιουργία νέων φυλακών (κέντρα υποδοχής τα ονομάζουν) για τους μετανάστες σε παραμεθόριες — και όχι μόνο— περιοχές, στοιβάγμα σε κρατητή-

στις υπόλοιπες φυλακές, είναι οι μόνες που δεν συμπληρώνουν τον προβλεπόμενο αριθμό κρατουμένων ούτε καν για την εκπλήρωση των αγροτικών εργασιών, όταν στις άλλες κοιμούνται στα πατώματα. Τυχόν ιδιωτικοποίηση των αγροτικών φυλακών, πέρα από την επιδότηση που θα λαμβάνουν από το κράτος για κάθε κρατούμενο, όπως γίνεται στις ΗΠΑ και στην Αγγλία, θα μπορούσε να αποφέρει σχετικό κέρδος από την πώληση των προϊδ- των τους.

ρια με ανύπαρκτες υποδομές για τα οποία υπάρχουν αναφορές ότι κρατούνται άνθρωποι μέχρι και ένα χρόνο, φυλάκιση ασθενών με AIDS σε τελείως ακατάλληλους χώρους και με μηδαμινή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη — για τους άντρες στο κατ' ευφημισμό νοσοκομείο του Κορυδαλλού Άγιος Παύλος και για τις γυναίκες σε χώρο που έχει παραχωρηθεί στις φυλακές Κορυδαλλού.

Μπιζνες και ιδιωτικές φυλακές

Μεγάλη ανησυχία προκαλεί η σύσταση επιτροπής στο υπουργείο Δικαιοσύνης που θα εξετάσει την εφαρμογή του βραχιολιού (σύστημα γεωντοπισμού) σε κρατούμενους (υπόδικους, καταδικασμένους, αδειούχους). Εκτός από τις προφανείς ενστάσεις που υπάρχουν (Μεγάλος Αδελφός, ακύρωση του θεσμού της άδειας και πολλά άλλα), η εφαρμογή ενός τέτοιου μέτρου βάζει από την πίσω πόρτα τις ιδιωτικές εταιρείες, οι οποίες θα κληθούν να αναλάβουν την υλοποίηση, τεχνική και υποστηρικτική σε επίπεδο προσωπικού. Αντίστοιχοι φόβοι υπάρχουν και για τις αγροτικές φυλακές. Τα τελευταία χρόνια οι αγροτικές, παρά τον υπερπληθυσμό

Κινητοποιήσεις των κρατουμένων και κίνημα αλληλεγγύης

Μια ακόμη κινητοποίηση των κρατουμένων, αυτή που ξεκίνησε στις αρχές του φθινοπώρου, αναστάλη μερικές εβδομάδες μετά, με προοπτική να ξαναρχίσει από το Νοέμβριο αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους. Παραμένει ζητούμενο ακόμα για τις κινητοποιήσεις των κρατουμένων το να υπάρχει ένα ενιαίο και συνεκτικό κέντρο αγώνα, καθώς και η απαραίτητη επικοινωνία και συντονισμός μεταξύ όχι μόνο των διάφορων φυλακών αλλά και πτέρυγων της ίδιας φυλακής. Το κράτος και το υπουργείο έχουν τα όπλα και τα εργαλεία να απομονώνουν και να διασπών τους κρατούμενους, να επιβάλλουν τη σιωπή των ΜΜΕ ή την παραπληροφόρηση της κοινωνίας. Το κίνημα αλληλεγγύης πρέπει να κινηθεί στην κατεύθυνση της γνωστοποίησης και της διάχυσης των αγώνων των κρατουμένων σε όλες τις φυλακές και στην ίδια την κοινωνία και να μην εμμένει σε «καθαρούς» αγώνες που μόνο διασπαστικά μπορούν να λειτουργήσουν.

Ηρακλής Παπαδόπουλος

Φυλακές

Κοινωνική διαχείριση του νερού

Η συστημική κρίση των τελευταίων ετών και η ανηλεής επίθεση που όλοι και όλες βιώνουμε, αφαιρώντας στοιχειώδη κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα, δεν θα μπορούσαν να αγνοήσουν το περιβάλλον. Σύμφωνα με τη νεοφιλελεύθερη λογική, το περιβάλλον αποτελεί άλλο ένα λαμπρό πεδίο πλουτισμού. Η διαχείριση των φυσικών πόρων και αγαθών είναι μια ακόμα αγορά «εμπορευμάτων» που μπορεί να προσφέρει τεράστια κέρδη σε αυτούς που την ήθελαν να την κατέχουν. Έτσι, η διαχείριση των νερών και η πρόσβαση του κοινωνικού συνόλου σε αυτά παύει να αποτελεί αυτονόητο δικαίωμα. Το νερό μετατρέπεται σε «εμπόρευμα προς αξιοποίηση» για την αποπληρωμή του χρέους και η διαχείρισή του αποτελεί όχημα για την κερδοσκοπία πολυεθνικών εταιρειών. Η πλήρης απαξίωση και εκποίηση του δημόσιου τομέα και πιο συγκεκριμένα της διαχείρισης του νερού στην Ελλάδα δεν είναι ντόπια πατέντα. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η πρόσφατη παραδοχή της ΕΕ ότι θεωρεί την ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης έναν από τους τρόπους αποπληρωμής του χρέους των χωρών του Νότου δείχνει την επίθεση της ΕΕ στα δικαιώματα των ευρωπαϊκών πολιτών.

Στην Ευρώπη έχουν αναδειχθεί σημαντικά κινήματα προάσπισης του δημόσιου χαρακτήρα του νερού και οι πολίτες αγωνίζονται για την επαναδημοτικοποίηση των υπηρεσιών ύδρευσης. Χαρακτηριστική είναι η μεγάλη νίκη του Ιταλικού Φόρουμ για το Νερό που

κατάφερε να συλλέξει τον απαιτούμενο αριθμό υπογραφών (1.000.000) για τη διενέργεια δημοψηφίσματος αναφορικά με τη δημόσια διαχείριση του νερού. Το θετικό αποτέλεσμα του οδήγησε το Ιταλικό Συνταγματικό Δικαστήριο να χαρακτηρίσει παράνομη κάθε απόπειρα ιδιωτικοποίησης του νερού. Επίσης σημαντική νίκη κερδήθηκε στο Παρίσι, αφού το 2010 οι υπηρεσίες ύδρευσης/αποχέτευσης επανήλθαν στη δημοτική διαχείριση, εξοικονομώντας 35 δισ. ευρώ και μειώνοντας τα τιμολόγια κατά 8%. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες υπάρχουν στο Βερολίνο και τη Βουδαπέστη.

Το νερό είναι ένας ιδιαίτερος φυσικός πόρος, όπου διαφορετικοί και συχνά αλληλοσυγκρουόμενοι τομείς ερίζουν για την πρόσβαση σε αυτό (ύδρευση, τουριστική χρήση, άρδευση, βιομηχανική χρήση, κάλυψη των αναγκών των οικοσυστημάτων). Παράλληλα απαιτεί μεγάλες επενδύσεις σε κατασκευή και συντήρηση δικτύων, εγκαταστάσεις καθαρισμού κ.λπ. Η συζήτηση σήμερα επικεντρώνεται στην έλλειψή του και λειτουργεί σκοπίμως αποπροσανατολιστικά. Το βάρος θα έπρεπε να πέσει στη συνολική διαχείριση του νερού ως δημόσιου φυσικού πόρου και όχι στη μείωση της κατανάλωσης μέσω της αύξησης της τιμής του.

Στην Ελλάδα το ζήτημα είναι ιδιαίτερα περίπλοκο, καθώς έχουμε τεράστια κατανάλωση νερού, όχι μόνο λόγω της κακής χρήσης από πολίτες, αγρότες, επιχειρήσεις κ.λπ., αλλά και εξαιτίας της ανορθολογικής διαχείρισής.

Και ενώ το σημερινό μοντέλο της κρατικής/δημοτικής διαχείρισης έχει σοβαρά προβλήματα και συντελεί στην κατασπατάληση, έρχεται ο από μηχανής θεός, οι ιδιώτες, που θα βελτιώσουν την κατάσταση, συμβάλλοντας κίχλας στη μείωση του χρέους. Παρ' ότι η ιδιωτικοποίηση των εταιρειών παροχής ύδρευσης/αποχέτευσης έχει αποδειχθεί αποτυχημένο μοντέλο, μαζί με τα επώδυνα μέτρα που κυρώθηκαν πρόσφατα από τη Βουλή, ψηφίστηκε και η ιδιωτικοποίηση της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ, δύο κερδοφόρων επιχειρήσεων.

Σε αυτό το πλαίσιο, τόσο της ιδιωτικοποίησης όσο και της χειρίστης διαχείρισης, αναδεικνύεται η ανάγκη δημιουργίας ενός κινήματος ενάντια στο ξεπούλημα των υπηρεσιών ύδρευσης και υπέρ της δημόσιας διαχείρισης, με πραγματική και ενεργή εμπλοκή της κοινωνίας σε αυτή. Ως Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα πήραμε την πρωτοβουλία ώστε να συναντηθούμε και να συντονιστούμε με όλες οι πρωτοβουλίες και κινήσεις που ήδη υπάρχουν ανά την Ελλάδα σε σχέση με την ιδιωτικοποίηση του νερού. Παράλληλα, θέλουμε να ανοίξει η συζήτηση γύρω από τα ζητήματα της διαχείρισης και της ουσιαστικής συμμετοχής της κοινωνίας σε αυτή. Για περισσότερες πληροφορίες και συντονισμό επικοινωνήστε: water_coordination@googlegroups.com

Ερμιόνη Φρεζούλη

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχικών αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

Τώρα, περισσότερο από ποτέ, μας χρειάζεται η Χαλκιδική

Το τελευταίο (την Κυριακή 21/10) περιστατικό αστυνομικής βίας, τρομοκρατίας και καταστολής στη Χαλκιδική, εκτός όλων των άλλων, έρχεται να επιβεβαιώσει μια πανθομολογούμενη αλήθεια: Ότι, δηλαδή, ο αγώνας κατά των μεταλλείων χρυσού στη Χαλκιδική βρίσκεται στο πιο κρίσιμο σημείο του.

Ένα δυο χρόνια πριν τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Υπήρχε ένα πλειοψηφικό ρεύμα απόρριψης της επένδυσης στους κατοίκους της περιοχής. Οι αντιδράσεις αυτές, μαζί με μια ισχυρή επιστημονική τεκμηρίωση της εκτεταμένης βλαπτικότητας του έργου, που συνεχίστηκαν και μετά, είχαν φέρει την εταιρεία ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ ΑΕ με την «πλάτη στον τοίχο».

Δύο παράγοντες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στο να δοθεί χείρα βοηθείας στην εταιρεία και να ξεκινήσει μια προσπάθεια αντιστροφής του κλίματος, όχι κατ' ανάγκη με τη μέθοδο της πειθούς:

Η αξιολόγηση της οικονομικής κρίσης και του καθεστώτος των μνημονίων, που συμπίπτει με την επίμαχη περίοδο. Σ' αυτό το πλαίσιο, μερίδα των πολιτών της περιοχής γίνεται πιο ευάλωτη σε επιχειρήματα του τύπου «πρώτα απ' όλα η δουλειά, όλα τα άλλα μετά», με αποτέλεσμα να εμφανίζονται φαινόμενα διαίρεσης της τοπικής κοινωνίας, που σε κάποιες περιπτώσεις (π.χ. Μεγάλη Παναγιά) έχουν οδηγήσει σε τραμπουκισμούς προσκειμένων στην εταιρεία και σε «εμφυλιοπολεμικές» καταστάσεις (εννοείται με την υποδαύλιση της εταιρείας).

Η ανοιχτή προνομιόληση της εταιρείας από το κράτος. Όχι μόνο με τις κεντρικές πολιτικές επιλογές όλων των κυβερνήσεων αυτής της περιόδου (διαδικασίες fast track, υποβάθμιση, έως εξαλείφση, πλήθους ρυθμίσεων περιβαλλοντικής προστασίας, επικοινωνιακή δικαιολόγηση της επιχειρηματικής ασυδοσίας κ.λπ.), αλλά και με την αμέριστη παροχή των απαραίτητων αδειοδοτικών εργαλείων για να δρομολογηθεί το ξεκίνημα των εργασιών. Γνωρίζοντας πολύ καλά ότι, αν συμβεί αυτό, δρόμος επιστροφής δύσκολα υπάρχει.

Σε ό,τι αφορά το αδειοδοτικό σκέλος, τέσσερις είναι οι καθοριστικές αποφάσεις:

1. Η απόφαση έγκρισης των περιβαλλοντικών όρων του έργου στις 26/7/2011, ελάχιστες μόνο μέρες αφότου ο Γ. Παπακωνσταντίνου βρέθηκε στη θέση του υπουργού ΠΕΚΑ.

2. Οι εγκρίσεις των τεχνικών μελετών στις 10/2/2012 για τα έργα στις Σκουριές και την Ολυμπιάδα.

3. Η απόφαση της διεύθυνσης Δασών Ν. Χαλκιδικής στις 29/3/2012 για την «παραχώρηση κατά χρήση και κυριότητα» 4.099,88 στρεμμάτων, για την υλοποίηση των έργων των μεταλλευτικών εγκαταστάσεων στις θέσεις Σκουριές και Μαντέμ Λάκκος. Πρόκειται για τις πρώτες περιοχές άμεσης επέμβα-

σης και πλήρους αποψίλωσης του δάσους.

4. Το πρωτόκολλο εγκατάστασης του δασαρχείου Αρναίας στις 5/10/2012, με την πλήρη κάλυψη του ΥΠΕΚΑ, με το οποίο «ανάβει το πράσινο φως» για την έναρξη των υλοτομικών και των άλλων εργασιών. Στην πραγματικότητα, η υλοτόμηση έχει ξεκινήσει παράνομα αρκετό χρονικό διάστημα πριν.

Στα παραπάνω θα πρέπει να προστεθεί και ο τρόπος αντιμετώπισης των τριών προσφυγών που έχουν κατατεθεί από φορείς και πολίτες της περιοχής στο Συμβούλιο της Επικρατείας, οι οποίες εκδικάστηκαν στις 6/6/2012 και αναμένεται η απόφαση (φημολογείται ότι υπάρχει πρόθεση να εκδοθεί σύντομα). Ενώ εκδίδεται προσωρινή διαταγή αναστολής εργασιών στις 29/6/2012, αυτή αίρεται (απόφαση 398/2012) λίγες μέρες μετά και αφού έχει προηγηθεί η συνάντηση της ηγεσίας του ΣΤΕ με την τρόικα. Στο σκεπτικό αναφέρεται: «η υλοποίηση της επένδυσης κρίνεται ιδιαίτερα συμφέρουσα για την εθνική οικονομία, λόγω της δημιουργίας νέων θέσεων απασχόλησης, πρωτογενώς και δευτερογενώς, σε περιοχή με υψηλά ποσοστά ανεργίας, αλλά και λόγω της απόδοσης μεγάλων χρηματικών ποσών στο κράτος από τη φορολόγηση της δικαιούχου εταιρείας και κυρίως λόγω της ενίσχυσης των εξαγωγών και της θετικής επίδρασης στο ισοζύγιο συναλλαγών της χώρας».

Στο κινηματικό επίπεδο, το γεγονός που άλλαξε ριζικά τους όρους της αντιπαράθεσης ήταν η στρατιωτικού τύπου κατάληψη του Κάκαβου, στην περιοχή Σκουριές, όπου σχεδιάζεται η ανοιχτή εξόρυξη χρυσού από την εταιρεία, στις 20/3/2012. Αυτό έγινε με τη σχεδιασμένη επιστράτευση εκατοντάδων εργαζομένων της εταιρείας και τη βίαιη επίθεσή τους στους λίγους κατοίκους που βρίσκονταν εκεί τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Στο σημείο αυτό χάθηκε ο «έλεγχος» και η ανεμπόδιση πρόσβαση των πολιτών στο βουνό.

Από τότε μέχρι και τώρα ο Κάκαβος παραμένει μια «κατελημμένη» περιοχή, με συρματοπλεγμένες ζώνες, με αυστηρή ιδιω-

τική φύλαξη και με την αμέριστη υποστήριξη και βίαιη επέμβαση της αστυνομίας στις πολλές περιπτώσεις που κάτοικοι της περιοχής και αλληλέγγυοι επιχειρήσαν να αποκτήσουν ξανά πρόσβαση στο βουνό και να αποτρέψουν την έναρξη των εργασιών, με πιο χαρακτηριστικό δείγμα τα όσα συνέβησαν την Κυριακή 21/10.

Η προσδοκία της κυβέρνησης και της εταιρείας ότι αυτές οι εξελίξεις θα σβήσουν το κίνημα αντίστασης σε αυτό το καταστροφικό έργο δεν επιβεβαιώθηκαν. Είναι, ωστόσο, γεγονός ότι οι όροι της αναμέτρησης έχουν αλλάξει προς το δυσμενέστερο και οι δυσκολίες έχουν πολλαπλασιαστεί. Είναι αλήθεια, επίσης, ότι σκαμπανεβάσματα απογοήτευσης και μαχητικής διάθεσης υπήρξαν, μαζί με κάποιους προβληματισμούς για το αν είναι αντιστρέψιμη η κατάσταση.

Κρίνοντας, πάντως, συνολικά τα σημερινά δεδομένα, μπορούμε να πούμε ότι εξακολουθεί να υπάρχει ένα μαζικό κίνημα αντίστασης με μαχητικά χαρακτηριστικά και διάθεση να εξαντλήσει όλα τα περιθώρια. Ένα κίνημα που παίρνει γερές ανάσες από την ώσμωση και την κοινή δράση με τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες στις άλλες περιοχές της Β. Ελλάδας, που αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα (Κιλκίς, Ροδόπη, Έβρος), αλλά και από την υποστήριξη ενός πλατιού κινήματος αλληλεγγύης σε όλη την Ελλάδα.

Η σημασία αυτού του αγώνα δεν κρίνεται μόνο από την αξία που θα έχει η ενδεχόμενη νίκη για τη συγκεκριμένη περιοχή και τις τοπικές κοινωνίες. Κρίνεται και από τα «φτερά» που θα δώσει σε πολλές άλλες κινηματικές αντιστάσεις σε όλη τη χώρα, όπου το δημόσιο πλούτο και τις υποδομές τις επιβουλεύονται η κυβερνητική πολιτική της πλήρους εκποίησης και οι ορέξεις του μεγάλου κεφαλαίου. Αυτός είναι ένας λόγος παραπάνω που τώρα, περισσότερο από ποτέ, μας χρειάζεται η Χαλκιδική.

Τάσος Κεφαλάς,
μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης
Αττικής

ΧΩΡΙΣ ΜΕΣΑΖΟΝΤΕΣ:

Το Χ (της κοινωνικής οικονομίας) που νικάει!

Έγινε γνωστό στις αρχές του χρόνου σαν «κίνημα της πατάτας». Μια πρακτική που υιοθετήθηκε από πολλούς, από ομάδες πολιτών μέχρι δημοτικές αρχές, άλλοτε με σταθερότητα και αυτοοργάνωση και άλλοτε όχι. Στις αρχές Σεπτεμβρίου με τη διοργάνωση πανελλαδικής συνάντησης 40 πρωτοβουλιών Χωρίς Μεσάζοντες, την υπογραφή Μνημονίου Συνεργασίας μεταξύ τους, την απόφαση για δημιουργία κοινής ηλεκτρονικής πλατφόρμας και ετικέτας προϊόντων, για την περαιτέρω μείωση του κόστους διάθεσης των αγαθών του, το κίνημα εισήλθε σε νέα φάση.

Η επιτυχία της απλής και εφαρμόσιμης ιδέας της Εθελοντικής Ομάδας Δράσης Ν. Πιερίας οφείλεται σε δύο βασικούς λόγους. Από τη μία, προσέφερε στη δεινή οικονομική κατάσταση διευρυμένων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας, ελέω Μνημονίου, μια άμεση απάντηση, έναν πρακτικό τρόπο ικανοποίησης άμεσων διατροφικών αναγκών. Από την άλλη, εισήγαγε μια διαφορετική αντίληψη αντιμετώπισης της ακρίβειας και της διάθεσης των προϊόντων, ειδικά του πρωτογενούς τομέα, σε μια χώρα με δυνατότητες διατροφικής αυτάρκειας. Θέτοντας στο στόχαστρο τής πρακτικής της έναν από τους βασικούς πυλώνες κερδοσκοπίας στην ελληνική αγορά, τους μεσάζοντες, αλλά και των τραστών σουπέρ μάρκετ¹, αποκάλυψε και χτύπησε με χειροπιαστό τρόπο την τεχνητή συντήρηση των τιμών λιανικής σε υψηλά επίπεδα, από τη μία, και τις εξευτελιστικές τιμές προς τους παραγωγούς, από την άλλη.

Η παράκαμψη των εμπορικών κυκλωμάτων που μεσολαβούν ανάμεσα σε παραγωγή και κατανάλωση ήταν η απαραίτητη προϋπόθεση για την αμοιβαιοποίηση της ωφέλειας ανάμεσα στον (αγρότη) παραγωγό, που μέσω του Χωρίς Μεσάζοντες διαθέτει το προϊόν του σε καλύτερη τιμή, και του καταναλωτή, που αγοράζει φθηνότερα. Η κίνηση αυτή βοήθησε επίσης στη διάθεση αγροτικής παραγωγής, που παρέμενε στις αποθήκες δέσμια της απροθυμίας των παραγωγών να την πουλήσουν στους εμπόρους σε εξευτελιστικές τιμές, που δεν κάλυπταν καν το κόστος παραγωγής, και της καθυστέρησης των αγορών σαν εκβιαστική τακτική των εμπόρων για να συμπιέσουν την τιμή αγοράς από τον παραγωγό.

Η ιδέα της αδιαμεσολάβητης ροής αγαθών ανάμεσα σε δίκτυα ή συνεταιρισμούς καταναλωτών και παραγωγών δεν είναι καινούργια. Υπήρξαν και άλλες προσπάθειες στη χώρα μας για τη διάδοση τέτοιων πρακτικών δίκαιου ή αλληλέγγυου εμπορίου. Συνήθως όμως αφορούσαν ιδεολογικά ωθούμενες κινήσεις που απέκλειαν τη συμβατική αγροτική παραγωγή, δίνοντας έμφαση στις βιολογικές καλλιέργειες και τους μικρούς παραγωγούς παρά στην κάλυψη των αναγκών της

πλειονότητας των λαϊκών στρωμάτων. Αυτό που διαφοροποιεί το κίνημα Χωρίς Μεσάζοντες είναι ότι μέσα σε ένα περιβάλλον ληλασίας των λαϊκών εισοδημάτων εισάγει λογικές και πρακτικές του δίκαιου ή αλληλέγγυου εμπορίου με μαζικό τρόπο, χτυπώντας στη ρίζα της την οικονομική διάσταση του διατροφικού προβλήματος. Παρεμβαίνοντας στη σχέση παραγωγής - κατανάλωσης την επαναορίζει, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί εναλλακτικά, παράλληλα με την επίσημη αγορά, δίκτυα κυκλοφορίας των αγαθών.

Το ριζοσπαστικό πολιτικό περιεχόμενο του Χωρίς Μεσάζοντες γίνεται κατανοητό αν το αντιπαραβάλουμε με δύο στοιχεία. Ένα πραγματικό, την αναδυόμενη στη χώρα μας ανθρωπιστική κρίση, ακριβώς εξαιτίας της «ελεύθερης αγοράς», που δεν επενδύει όπου δεν υπάρχει κέρδος άσχετα με την κοινωνική ζημία που προκαλεί. Το δεύτερο, αφορά την «ηρωοποίηση»-απειλή του φιλοτροϊκανού λόγου, αλλά δυστυχώς όχι μόνο, περί μαζικής πείνας, έλλειψης τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης, σε περίπτωση χρεοκοπίας της Ελλάδας ή GRexit.

Αν ο στόχος της διατροφικής αυτάρκειας, πρόταγμα εδώ και χρόνια μαχητικών αγροτικών κινημάτων της περιφέρειας (Via Campesina, MST κ.λπ.), μοιάζει ακόμα εκτός σχεδίου², το Χωρίς Μεσάζοντες συνέβαλε τα μέγιστα στην αποδόμηση των παραπάνω κινδυνολογιών των διαχειριστών της κρίσης. Απέδειξε έμπρακτα την ύπαρξη άλλων δυνατοτήτων αντιμετώπισης του διατροφικού προβλήματος, εκτός λογικής και κυκλωμάτων της αγοράς, ανοίγοντας από τα κάτω μια άλλη προοπτική διεξόδου. Η δημιουργία αδιαμεσολάβητων δικτύων παραγωγών - καταναλωτών αποτελεί βαθιά πολιτική απάντηση, που δυναμικά λειτουργεί σαν πρόπλασμα για μια κοινωνικοποιημένη παραγωγική διαδικασία στην προσπάθεια ανασυγκρότησής της και ταυτόχρονου μετασχηματισμού της.

Η τοποθέτηση, για πρακτικούς αλλά και πολιτικούς λόγους, της τοπικής παραγωγής στο επίκεντρο του Χωρίς Μεσάζοντες αποτελεί έκφραση μιας άλλης αναπτυξιακής λογικής, που υπερβαίνει το δίπολο «ανάπτυξη - αποανάπτυξη». Η υποστήριξη της τοπικής παραγωγής μέσω της αδιαμεσολάβητης σύν-

δεσής της με την κατανάλωση δεν επηρεάζει μόνο τη σχέση παραγωγού - εμπορικών κυκλωμάτων. Επιδρά και στην ίδια την απόφασή του για το τι παράγει. Η απόφαση πολλών παραγωγών, ακόμα και αν πρόκειται για στιγμίο επαγγελματικό υπολογισμό, να συνδεθούν αποκλειστικά με το Χωρίς Μεσάζοντες δημιουργεί συνθήκες για ένα συνολικό επαναπροσανατολισμό της αγροτικής παραγωγής με βάση τις πραγματικές διατροφικές ανάγκες μιας κοινωνίας.

Το Χωρίς Μεσάζοντες όμως δεν παρακάμπτει μόνο τους διαμεσολαβητές των εμπορικών κυκλωμάτων. Η οργάνωση της διανομής αγαθών, ο προσδιορισμός των προϊόντων που θα διατεθούν, ο έλεγχος της ποιότητάς τους, η επιλογή των παραγωγών ανάλογα με το αν πληρούν συγκεκριμένες προϋποθέσεις, όλα αυτά αποτελούν αντικείμενο συλλογικών διαδικασιών ανοιχτών συνελεύσεων, δημιουργώντας ένα υπόδειγμα λαϊκής συμμετοχής και δημοκρατικού ελέγχου της οικονομικής ζωής. Την ίδια στιγμή η πρακτική του Χωρίς Μεσάζοντες ξαναθέτει το ζήτημα της συνεταιριστικής παραγωγής προς τον αγροτικό κόσμο, για την αντιμετώπιση των δικών του αναγκών.

Η επανασύνδεση αυτή καταναλωτών - παραγωγών περιγράφει έτσι την υπαρκτή δυνατότητα για μια επανασυγχώνευση της κοινωνικής διάστασης της αγοράς (δήμος) με την οικονομική της, σαν συστατικό στοιχείο επαναθεμελίωσης του κοινωνικού ιστού ενός τόπου και μιας χώρας. Δυνατότητα όμως που για να ολοκληρωθεί χρειάζεται μια το ίδιο αποφασισμένη να προχωρήσει σε (αποκεντροποιητική και συμμετοχική) παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας πολιτική εξουσία, στηριγμένη στις δικές της δυνάμεις, κοινωνικά και οικονομικά.

Χρήστος Γιοβανόπουλος

1. Τα σουπέρ μάρκετ λειτουργούν και σαν μεσάζοντες και μάλιστα με αποκλειστικές συμφωνίες με παραγωγούς σε προσυμφωνημένες πολύ χαμηλές τιμές, εκμεταλλευόμενα τη δυνατότητά τους για σταθερή απορρόφηση της παραγωγής. Με τον τρόπο αυτό, όχι μόνο εξαρτούν το μικρό παραγωγό από αυτά και ελέγχουν την παραγωγή, αλλά και καρπώνονται το κέρδος που προκύπτει από τη δική τους απεξάρτηση από τους μεσάζοντες, χωρίς να το μετακυλύουν στην τιμή λιανικής.

2. Ένας στόχος που εν πολλοίς θεωρείται καθυστερημένος από την πλειονότητα της Αριστεράς αλλά και του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος στην Ελλάδα, που αρέσκεται, κόντρα στις εκδηλώσεις της ντόπιας πραγματικότητας, να φαντάζεται ή να οραματίζεται τον κοινωνικό σχηματισμό Ελλάδα σαν μια μητροπολιτική ευρωπαϊκή οικονομία.

Η ζώνη του ευρώ ανακαλύπτει τη διαρθρωτική προσαρμογή

Του Κάκο Νουμπούκπο (Kako Nubukpo), οικονομολόγου, διευθυντή του Κέντρου Μελετών και Ενδυνάμωσης των Ικανοτήτων για την Ανάπτυξη στο Τόγκο

Οι τελευταίες εξελίξεις στη ζώνη του ευρώ (υιοθέτηση δημοσιονομικού συμφώνου, πρόγραμμα λιτότητας στην Ελλάδα, κίνδυνος μη βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους της Ιταλίας, κίνδυνος χρεοκοπίας του ισπανικού τραπεζικού συστήματος κ.λπ.) δημιουργούν φόβο για ένα επικείμενο σχέδιο διαρθρωτικής προσαρμογής για το σύνολο των χωρών της ζώνης του ευρώ, παρόμοιο με αυτό που εφαρμόστηκε στις χώρες της Αφρικής στις αρχές του 1980.

Κάνοντας έναν απολογισμό των πολιτικών διαρθρωτικής προσαρμογής στην Αφρική, τριάντα χρόνια μετά την εφαρμογή τους, δεν μπορούμε παρά να ανησυχούμε γι' αυτό που περιμένει την Ευρώπη τους προσεχείς μήνες και έτη κάτω από την τριπλή ράβδο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ).

Ας θυμηθούμε κατ' αρχάς ότι τα σχέδια διαρθρωτικής προσαρμογής βασίζονται σε ένα ιδεολογικό πλαίσιο το οποίο έχει ονομαστεί από τον αμερικάνο οικονομολόγο Τζον Γουίλιαμσον ως Συναινέση της Ουάσιγκτον ή ακόμα «ανταγωνιστικός αποπληθωρισμός», αγαπημένη έκφραση του Ζαν Κλοντ Τρισέ, πρώην προέδρου του ΔΣ της ΕΚΤ. Τέσσερα στοιχεία χαρακτηρίζουν τα μέτρα των σχεδίων διαρθρωτικής προσαρμογής:

- Μια νομισματική πολιτική η οποία έχει μόνο στόχο την καταπολέμηση του πληθωρισμού χωρίς να λαμβάνει υπόψη καμία προϋπόθεση οικονομικής ανάπτυξης.
- Μια «δημοσιονομική» δημοσιονομική πολιτική με μόνο στόχο την εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών.
- Μια πολιτική μείωσης του κόστους παραγωγής, ιδιαίτερα του κόστους της εργασίας, δηλαδή των μισθών.
- Ένα σύνολο μεταρρυθμίσεων που ονομάζονται διαρθρωτικές, στην πρώτη γραμμή των οποίων βρίσκεται η απελευθέρωση της αγοράς εργασίας.

Αντιμέτωποι με την οικονομική και κοινωνική καταστροφή των σχεδίων διαρθρωτικής προσαρμογής –των οποίων η παταγώδης αποτυχία δικαιολόγησε παραδόξως τη συνέχισή τους– οι θεσμοί του Μπρέντον Γούντ (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα) δημιούργησαν μια φανταστική γραμμή άμυνας γύρω από την έννοια της «καλής διακυβέρνησης» από τις αρχές του 2000, όπως καταδεικνύει ο νοτιοκορεάτης οικονομολόγος του πανεπιστημίου του Κέμπριτζ Χα-Τζουν Τσανγκ. Η προβαλλόμενη επιχειρηματολογία υπήρξε η ακόλουθη: Η Αφρική δεν διαθέτει καλούς θεσμούς, όπως για παρά-

δειγμα μια αγορά που λειτουργεί με συνθήκες υγιούς και τέλειου ανταγωνισμού, γεγονός που είχε αποτέλεσμα να μην επωφεληθεί από τη διαδικασία της διαρθρωτικής προσαρμογής. Έτσι, η ερμηνεία που αποδόθηκε είναι ότι όταν το μοντέλο δεν συμβαδίζει με την πραγματικότητα, το λάθος ανήκει σίγουρα στην τελευταία! Από τη μια, η απουσία μεσαίας τάξης στις χώρες της υποσαχάριας Αφρικής έκανε δύσκολη τη συλλογική δράση και, επομένως, πιο εύκολη την υιοθέτηση και τη βίαιη εφαρμογή των πολιτικών διαρθρωτικής προσαρμογής (πάγωμα μισθών, μαζικές απολύσεις δημόσιων υπαλλήλων, δραστική μείωση των δαπανών για την παιδεία και την υγεία, ιδιωτικοποίηση δημόσιων υπηρεσιών). Από την άλλη, η παθητική συνεισφορά των αφρικανών διοικούντων, των οποίων η δημοκρατική νομιμότητα είναι γενικά συζητήσιμη, έκανε δύσκολο το μπρα ντε φερ με τους οικονομολόγους του ΔΝΤ.

Τα αποτελέσματα σήμερα είναι άξια σχολιασμού: Αφρικανικές κοινωνίες εξαθλιωμένες και στα πρόθυρα της ανομίας, οικονομίες με χαμηλή παραγωγικότητα περιοριζόμενες στη μεταποίηση πρώτων υλών, μια θέση εξάρτησης στο διεθνές εμπόριο, μαζική ανεργία και μετανάστευση χωρίς προηγούμενο νέων ανθρώπων σε αναζήτηση καλύτερης ζωής.

Δεδομένου ότι οι ίδιες αιτίες παράγουν τα ίδια αποτελέσματα, μπορούμε να προβλέψουμε τι θα συμβεί στην Ευρώπη τους επόμενους μήνες και έτη: Συνέχιση αποπληθωριστικών οικονομικών πολιτικών, προαναγγελθέν τέλος των δημόσιων υπηρεσιών κοινής ωφέλειας, αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού και γενικά το τέλος του κοινωνικού ευρωπαϊκού μοντέλου. Η ερώτηση είναι η ακόλουθη: Γιατί οι νόμιμα εκλεγμένοι ευρωπαίοι διοικούντες, οι οποίοι διαθέτουν εσωτερική νομιμοποίηση a priori πιο ισχυρή από αυτή των αφρικανών ομολόγων τους, δέχονται να υιοθετήσουν νεοφιλελεύθερες πολιτικές που οδήγησαν στην κοινωνική καταστροφή της Αφρικής και στα τραγικά σφάλματα της χρηματοπιστωτικής παγκοσμιοποίησης;

Οι απαντήσεις είναι πολλές και όχι κοινά αποδεκτές

Υπάρχει κατ' αρχάς η απαξίωση της πολιτικής από τη δεκαετία του 1980 κάτω από το βίαιο και επιθετικό λόγο του μονεταρισμού, ο οποίος γίνεται αντιληπτός με τη φράση «δεν υπάρχει εναλλακτική» («There is no alternative»-TINA). Υπάρχει επίσης η αποδοχή από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις του νεομερκαντιλισμού των αναδυόμενων χωρών, που υιοθέτησαν μια πολιτική νομισματικού και κοινωνικού ντάμπινγκ, δημιουργώντας έτσι εκ των πραγμάτων τις προϋποθέσεις για την παγίωση των διαρθρωτικών ελλειμμάτων στα ευρωπαϊκά εμπορικά ισοζύγια. Υπάρχει, τέλος, η τύφλωση των ευρωπαίων διοικούντων σχετικά με την απελπισία των λαών του Νότου, τύφλωση που υποτιμά τον παγκόσμιο χαρακτήρα της προσδοκίας των λαών για ελευθερία, όπως έδειξε η «αραβική άνοιξη». Οι πραγματικοί λόγοι της εντεινόμενης αποσύνδεσης μεταξύ των αφρικανών διοικούντων, οι οποίοι υποβλήθηκαν στο δόγμα των ισοσκελισμένων μακροοικονομικών, και των λαών που δεν έχουν κοινωνική προοπτική, δεν γίνονται αντικείμενο ανάλυσης από τους ευρωπαίους διοικούντες, οι οποίοι είναι απασχολημένοι με τον πόλεμο ενάντια στην παράνομη μετανάστευση, αντί της δημιουργίας πόλων οικονομικής μεγέθυνσης και ανάπτυξης που να συνδέουν τις δύο όχθες της Μεσογείου. Η Ευρώπη πρέπει να αντιληφθεί ότι η διαρθρωτική προσαρμογή δεν είναι παρά μια διαχειριστική πρακτική. Δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αναγκαιότητα ενός σχεδίου κοινωνικής αλλαγής. Η διαδικασία ενοχοποίησης των πιο ταπεινών κοινωνικών ομάδων υπό την κατηγορία ότι ευθύνονται για τη διατήρηση ή και την επιδείνωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων συνιστά επικίνδυνη πρακτική. Η κατάληξη αυτής της πρακτικής στην Αφρική τη σήμερον ημέρα είναι η άνοδος του μουσουλμανικού και χριστιανικού θρησκευτικού εξτρεμισμού. Θα μπορούσε στο μέλλον να μετεξελιχθεί σε άνοδο στην εξουσία εξτρεμιστικών κομμάτων. Αναπόφευκτα μάς έρχονται στο νου οι συνθήκες του Μεσοπολέμου...

Μετάφραση-επιμέλεια:
Ηρακλής Παπαδόπουλος,
Γιάννης Ευσταθόπουλος

απόψεις

Ως λαίλαξ
πώς στη
φέρανε
έτσι!

Η εξέγερση στη Συρία και η ανάγκη της διεθνούς αλληλεγγύης

Εάντα χρόνια παραμένει το καθεστώς ΜΠΑΑΘ της οικογένειας Άσαντ, που ανέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα. Από τότε επικρατεί αυστηρή φασιστική πολιτική σε όλους τους αντιπάλους με φυλακίσεις και ποινές θανάτου, κυβέρνηση στρατιωτικού συστήματος τύπου χούντας Παπαδόπουλου-Ιωαννίδη. Μόνο που στην Ελλάδα κατάφερε ο λαός μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα να απελευθερωθεί από αυτό το σύστημα και συνεχίζει τον αγώνα του μέχρι σήμερα προς το καλύτερο. Στη Συρία ακόμα ο λαός παλεύει αντιμετωπίζοντας όλα αυτά τα χρόνια ένα από τα πιο καταπιεστικά συστήματα του πλανήτη. Αποτέλεσμα αυτού είναι πως σήμερα τα θύματα του απάνθρωπου αυτού καθεστώτος ξεπερνούν μέσα σε δύο χρόνια – στην κορύφωση του αγώνα και της αντίστασης του συριακού λαού– τους 38.000 νεκρούς. Οι πρόσφυγες στις γειτονικές χώρες έχουν ξεπεράσει τις 120.000. Οι αγνοούμενοι φτάνουν τις 160.000.

Το καθεστώς Άσαντ, το στρατιωτικό ΜΠΑΑΘ, ουσιαστικά διευθύνεται από μια μαφία που εκμεταλλεύεται αποκλειστικά όλο

το οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό σύστημα. Υπάρχει μια ψευτοβουλή για δημοκρατική βιτρίνα, όπου συμμετέχουν όσοι συμφωνούν. Κυβερνά πάντα όμως η μοναρχία του ΜΠΑΑΘ, με την ηγεσία αποκλειστικά της οικογένειας Άσαντ. Έτσι, μετά από 30 χρόνια εξουσίας του πατέρα Χαφές Άσαντ με την παλαιολιθική αντιμετώπιση του λαού, εδώ και 11 χρόνια και μετά την αλλαγή του Συντάγματος συνεχίζει ο γιος Μπασάρ αλ Άσαντ, διατηρώντας την ίδια πολιτική τακτική με πιο σύγχρονο και εξελιγμένο τρόπο, έχοντας στη διάθεσή του ολόκληρο στρατό.

Η απαγόρευση της ελευθεροτυπίας οδήγησε πλήθος κόσμου στη φυλακή χωρίς δίκες, ενώ ταυτόχρονα εξόντωσε και τους πιο σοβαρούς αντιπάλους από τα αριστερά πολιτικά ρεύματα ή τα θρησκευτικά (Μουσουλμανική Αδελφότητα).

Γιατί σήμερα γίνεται εξέγερση μετά από τόσα χρόνια σιωπής; Οι Αμερικανοί, οι Ισραηλινοί και οι εχθροί της Συρίας, όπως προφασίζονται το καθεστώς, τροφοδοτούν και δημιουργούν όλα αυτά που συμβαίνουν στη Συρία επειδή είναι η μοναδική αντιαμερικανική και αντισιωνιστική χώρα – κάτι που ισχυρίζονται διάφορα πολιτικά κόμματα στον κόσμο, π.χ. στην Ελλάδα το ΚΚΕ και η Χ.Α. Και αυτό δεν είναι τυχαίο ή περιέργο, αφού τα αδελφά τους κόμματα στη

Συρία, ΚΚΣ και Εθνικό Κόμμα Συρίας τις ίδιες ιδέες προεβούον. Επίσης συμφωνούν ότι οι αντάρτες είναι αποκλειστικά φανατικοί μουσουλμάνοι και σαλαφίτες.

Το τραγικό και το προβληματικό είναι ότι το παγκόσμιο κίνημα, όπως και το ελληνικό, για πρώτη φορά στέκεται θεατής με το στόμα ανοιχτό απέναντι σε μια τέτοια σφαγή. Για 20 μήνες το παγκόσμιο σύστημα συμφωνεί στην ολοκληρωτική διάλυση της δομής της χώρας, όπως και στη σφαγή και το διωγμό ενός ολόκληρου λαού, που καταφέρνει να αντιστέκεται και να παλεύει ολόμοναχος χωρίς καμιά αλληλεγγύη και υποστήριξη.

Είναι διαφορετικό κάποιος να διαφωνούν με τα χαρακτηριστικά ενός αγώνα και άλλο να μην παίρνουν καμιά θέση απέναντι στη σφαγή και την εξόντωση ενός ολόκληρου λαού. Κάποιοι για να δικαιολογήσουν τη θέση τους ή τη μη θέση τους, που τελικά θέση είναι κι αυτή, κατηγορούν την εξέγερση και δυστυχώς της αποδίδουν τους ίδιους χαρακτηρισμούς με το φασιστικό καθεστώς της Δαμασκού.

Όσο αργά κι αν είναι, το κίνημα δεν πρέπει να συνεχίσει να σιωπά για να μη χάσει το τελευταίο όπλο που του απόμεινε, την αλληλεγγύη. Και να μην περιμένει το βομβαρδισμό του ΝΑΤΟ για να αντιδράσει, γιατί για

το λαό της Συρίας δεν υπάρχει διαφορά ποιος τον σκοτώνει, τα αεροπλάνα του Άσαντ ή τα αεροπλάνα του ΝΑΤΟ.

Η αραβική άνοιξη σίγουρα επηρέασε όλους τους λαούς της περιοχής, η αφορμή στη Συρία όμως ήταν τα παιδιά του δημοτικού σχολείου στην πόλη Ντάρα που έγραψαν συνθήματα στους τοίχους, με αποτέλεσμα να συλληφθούν και να βασανιστούν από τους ασφαλίτες της πόλης. Η ειρηνική διαμαρτυρία των γονιών και η εκτέλεση διαδηλωτών προς παραδειγματισμό οδήγησε σε ειρηνικές πορείες και διαδηλώσεις σε όλη τη Συρία. Επί έξι μήνες οι συγκεντρώσεις ήταν ειρηνικές. Όμως ένα καθεστώς που αντιμετωπίζει τις διαδηλώσεις και την αντίδραση του κόσμου με εκτελέσεις, βομβαρδισμούς και φυλακίσεις ανάγκασε το λαϊκό αγώνα να μετατραπεί σε ένοπλο. Γιατί δεν μπορείς να απαντάς στις σφαίρες με λέξεις. Γιατί δεν κατεβαίνεις στην πορεία για να αυτοκτονήσεις. Αντιδράς για να ζεις με αξιοπρέπεια.

Έτσι ήταν και έτσι είναι: Με τη συμμετοχή όλων των ρευμάτων της κοινωνίας, θρησκευτικών και πολιτικών, μπορεί να νικήσει η λαϊκή εξέγερση της Συρίας για ελευθερία και αξιοπρέπεια. Γι' αυτό η διεθνής αλληλεγγύη είναι πιο αναγκαία από ποτέ.

Κάστρο Ντακντούκ

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη:
Μάνια Μπαρσέφσκι

Βόλος: Ιωλκού 33,
τηλ.: 6976353100
Θεσσαλονίκη:
Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346
Αθήνα:
Τσαμαδού 13,
τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org,
http://diktio.org

